

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

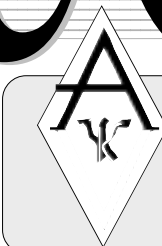
Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 36 (135)

7 – 13 вересня 2005 року

Ціна договірна

АНОНС
номера
ПІСЛЯМОВА

Чергова провокація
єврейських расистів

2-3

СУСПІЛЬСТВО

4

Зінченко проти
Порошенка:
хто кого?

ТЕМА

5-6

Нам загрожує
деідеологізація

**УКРАЇНСЬКИЙ
КОНСЕРВАТОР**
№ 8

7

Чергові
завдання
українських
патріотів

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

15

Представляємо
Українсько-Арабський
Інститут міжнародних
відносин ім. Аверроеса МАУП

☒ У добру путь!

«ОРІЄНТИРАМИ ХАЙ БУДУТЬ БОГ, БАТЬКІВЩИНА І ЛЮБОВ...»

У Міжрегіональній Академії управління персоналом відсвяткували День знань

Початок осені завжди приносить з собою легкий смуток за літніми днями, які щойно минули... Однак серце зігриває радість від того, що в День знань навчальні заклади вітають своїх нових і зустрічають уже добре знайомих учнів і студентів. Так і в Міжрегіональній Академії управління персоналом: свято 1 вересня запам'яталося усміхненими обличчями і викладачів, і першокурсників, і тих, для кого цей рік навчання буде вже останнім.

Урочисто вишикувані студентські шеренги вщерть заповнили Площу знань, з якої, власне, й розпочалося святкування нового навчального року в Академії.

До велелюдного гурту охочих здобувати вищу освіту в МАУП звернувся ректор Микола Головатий. «Я щиро вітаю всіх українських дітей, які сьогодні сядуть за парти, і півтора мільйони студентів, які розпочнуть навчання у вищих навчальних закладах. Міжрегіональна Академія управління персоналом — це 56 тисяч студентів в Україні та за її межами. Це найкращий управлінський заклад нашої держави за рейтингом ВНЗ «Софія Київська». Девіз нашого щорічного свята — «Ми — українці». За п'ятнадцять років існування МАУП має чимало здобутків. Це не лише тисячі студентів, понад 30 тисяч випускників, фахівців високої кваліфікації, справжніх

патріотів. Вочевидь, найбільше наше досягнення — це друзі, сподвижники Академії, які разом з нами поділяють не лише ідею творення справжньої національної системи освіти, а й виховання молодих людей, спроможних гідно продовжити розбудову суверенної, незалежної, самостійної держави».

Святкову промову ректора продовжив ідеолог, творець Академії, відомий вчений, доктор наук, професор, академік Георгій Шокін: «Вельмишановні співвітчизники, високодостойні гості, люба наша молодь! Сьогодні ми зібралися для того, щоб відсвят-

Президент МАУП і МКА Георгій Шокін та народний депутат України Левко Лук'яненко передають першокурсникам символічний студентський квиток

Завідувач кафедри теології МАУП, кандидат богослов'я, протоієрей Діонісій Мартишин відправив молебень біля каплиці святого Георгія Побідоносця з нагоди початку нового навчального року

кувати дуже важливий, доленосний день у вашому житті. Ви — вчорашні випускники середньої школи, стаєте спудеями вищої. Вища школа — це фундамент формування національної еліти, організоване середовище для підготовки провідників нації, які торуватимуть шлях у майбутнє для українського народу. На цьому шляху постійними орієнтирами повинні бути Бог, Батьківщина і любов. Остання визначає сутність і двох перших понять.

Продовження
на 12-13 стор.

☒ Вітаємо!

УЛЮБЛЕНА ГАЗЕТА Й... ТЕЛЕВІЗОР

Визначено переможців акції «Персоналу Плюс»

Ми вдячні всім своїм читачам, які щодня пишуть, телефонують до редакції, діляться думками з приводу проблем, які ми порушуємо на шпальтах свого тижневика, висловлюють свої пропозиції щодо вирішення нинішніх проблем, вболівають за долю Української держави. Багато з вас відгукнулися на пропозицію взяти участь в акції, яку «Персонал Плюс» проводив серед своїх передплатників з квітня до липня цього року. Раді повідомити, що за результатами ро-

зіграшу переможцями стали:

1. **Пеценко К.** (Житомир) — (приз — аудіомагнітофон).
2. **Романко О.** (Тернопіль) — (приз — DVD-програвач).
3. **Євтушенко М.** (Миколаїв) — (приз — телевізор).

Запрошуємо переможців акції 20 вересня до Міжрегіональної Академії управління персоналом (Київ) для отримання призів. Телефон для довідок: (044) 490-95-18; 490-95-17.

✓ **Гостра тема**

ХТО РОЗДМУХУЄ СКАНДАЛ

Увечері 28 серпня в центрі столиці невідомі вчинили напад на 32-річного студента університету «Єшива» при Центральній синагозі Бродського. Чоловіка госпіталізували до лікарні. Здавалося б, чергова хуліганська справа, яких у Києві, як і в інших містах і селах України, на жаль, щодня відбувається багато. Однак певні сили вирішили збурити суспільство, заволавши щодуху про «антисемітизм» і «ксенофобію». Відомий у цій царині «професійний діяч» — провокатор Вадим Рабинович скликав прес-конференцію і ще до того, як правоохоронці оприлюднили офіційні висновки про мотиви злочину, безапеляційно заявив, що все це — справа рук «антисемітів», яких нібито «вироснує» в Україні... МАУП.

Що тут скажеш? Відповідні висновки про автора маячні роботи не нам, а вузькопрофільним фахівцям з медицини та охоронцям Закону. Сподіваємося, вони не забаряться з відповіддю.

ЧЕРГОВА ПРОВОКАЦІЯ ЄВРЕЙСЬКИХ РАСИСТІВ

Істерія, яку здійняли керівники єврейсько-юдейських організацій на кшталт одіозного рабина Асмана, рецидивіста та шизофреніка Рабиновича, міністра Червоненка (на прізвисько «Червонець!») з приводу побутового хуліганського вчинку, в результаті якого постраждав 32-річний єврей, — огидний національний приклад відвертого єврейського расизму. Засуджуючи будь-які прояви хуліганства, абсолютна більшість нормальних людей не розрізняє постраждалих за ознаками раси, національності або релігії. Роблять це тільки єврейські нацисти, які свідомо, наполегливо та систематично розпалюють в Україні міжнародну та міжрелігійну ворожнечу.

Дуже ймовірно, що це хуліганське дійство було підготовано саме єврейськими нацистами, які весь час намагаються спалювати міжнародний імідж України. Такі провокації Рабинович і Асман здійснювали і раніше за допомогою тих самих ЗМІ, які належать переважно євреям: то вони зчиняють галас про невідомих «антисемітських вандалів», які, начебто, зруйнували щось на єврейському цвинтарі (насправді з'ясовується, що це самі євреї погано дотримуються могили своїх небіжчиків), то волають про «антидержавний закат» (насправді відбувається всепланетний Марш

миру проти ганебної агресії Ізраїлю), то висмоктують зі своєї патологічної свідомості якісь інші недолугі «страшилки». Це тільки таким неадекватним особистостям, як Рабинович, Асман, Червоненко та їхнім таким самим хворобливим поплічникам здаються ці вигадки правдоподібними. Наразі більшість українського загалу розуміє, що йдеться про звичайну маячню.

Цю свою патологічну маячню психопат Рабинович, якого знають в Україні як злочинця, рецидивіста і професійного провокатора, намагається якимось чином прив'язати до МАУП, її академічних видань, книжкових магазинів і керівництва. Не в змозі, через свою недосвідченість і очевидну недолугість, аргументовано заперечити науково-історичну правду про сутність расистської доктрини юдаїзму і сїонізму, що висвітлюється на сторінках академічних видань визнаними в світі вченими (зокрема з Ізраїлю, включаючи і прозрілих рабинів), юдо-нацистські ватажки вдаються до перевіреного засобу — провокацій. Ці провокації об'єктивно на руку і нинішнім можновладцям на кшталт Червоненка, Порошенка, Зінченка, Зварича, Безсмертного та інших, запламованих численними гучними скандалами, деякі з яких вказують на очевидні злочини. Майже всі ці особи мають безпосередній стосу-

нок до організованого єврейства. Тому їм зараз вкрай необхідно відволіктися від своїх персон.

На жаль, у цю провокацію втягли і Президента В.Ющенка, який особисто давав з цього приводу доручення міністрам внутрішніх справ та охорони здоров'я. Чому ж ми не чули таких доручень і такого занепокоєння Ющенка стосовно сотень інших жертв хуліганських нападів? Чим євреї відрізняються від будь-якої іншої нацменшини, що мешкають нині в Україні? Чому саме до них така неадекватна увага? Чому уваги Президента України ніколи не удостоїлася жодна українська людина, яка стала жертвою численних хуліганських нападів? Хай ці запитання залишаються на совісті Віктора Андрійовича, який так переконаливо і гаряче говорив про свою відданість українству під час Помаранчевої революції.

Підсумовуючи, можна сказати, що чергова єврейсько-расистська провокація має на меті, по-перше, відволікти увагу української громадськості від єврейських злочинців у нинішній владі, по-друге, зробити все, аби назавжди поховати правду про єврейський расизм, яка лунає зі сторінок українських патріотичних видань.

Не виїде!

Георгій ЩОКІН,
президент
МАУП

А ЯК НА РАХУНОК ЛІЦЕНЗІЇ?

**Міністерству
освіти та науки
України**

У ЗМІ було поширено інформацію про побиття 28.08.05. «32-річного студента єврейського університету «Єшива». Антинаклепницьку Лігу України цікавить з цього приводу таке:

— Чи зареєстровано у відповідному порядку цей єврейський університет у Міністерстві освіти та науки України?

— Чи отримав він ліцензії на право проведення в Україні освітньої діяльності?

— Якщо ні, то на якій підставі цей «навчальний заклад» діє при єврейській організації Рабиновича — Асмана — Долинського, які не тільки не мають вчених ступенів і звань, а деякі з них — навіть вищої освіти?

— Чи означає існу-

вання такого «університету» право кожної релігійної або псевдорелігійної громади відкривати без дозволу МОН України освітні заклади, оскільки тільки єврейських громад нині в Україні налічується близько 1000?

— Чи можна очікувати в такому разі відкриття в Україні «сатанинського університету» як «навчального» закладу при відповідній громаді (відомо, що в США, з якими так наполегливо намагаються дружити нинішні можновладці, давно вже офіційно зареєстровано «церкву сатани»)?

Будемо вдячні за надання вкрай важливих для українського суспільства відповідей.

**Антинаклепницька Ліга
України**

ЕКС-ПАЦІЄНТ ЛІКАРНІ ІМ. ПАВЛОВА РАБИНОВИЧ СТАНОВИТЬ СУСПІЛЬНУ НЕБЕЗПЕКУ

Заява

**Міністрові
охорони здоров'я
України панові
Миколі ПОЛІЩУКУ**

**Копія: Голові
Держкомтелерадіо
пану Івану ЧИЖУ**

З огляду на очевидну істерію громадянина Рабиновича Вадима Зіновійовича, свідками якої стали мільйони телеглядачів 31 серпня ц. р., просямо терміново вжити відповідні заходи, зокрема й примусові, щодо встановлення його дієздатності. Наскільки відомо, цей злочинець-рецидивіст має офіційно двічі встановлені діагнози клінічної шизофренії, яка, найімовірніше, прогресує. Враховуючи, що Рабинович часто з'являється на певних телеканалах, це становить, на нашу думку, велику суспільну небезпеку, бо може призвести до відомого в психіатрії трансформативного масового психозу з непередбачуваними наслідками. На наш погляд, 31 серпня ц. р. всі телеглядачі мали можливість спостерігати у виступах Рабиновича прояви манії переслідування, патологічної маячнї та психічного збудження, що є, безсумнівно, ознаками психічного розладу.

Телепрограми, як відомо, дивляться діти, а також люди, що страждають різними психічними захворюваннями. То ж постійне провокування їх з екранів наявними прикладами патології може, на наше переконання, спричинити неадекватні дії певної частини населення. Рабинович, як людина з двома діагнозами клінічної шизофренії, становить, на нашу думку, реальну небезпеку для українського суспільства, тим паче, що його патологічна поведінка весь час транслюється телеканалами України. З огляду на це дуже просимо вас, пане міністре, обстежити психічний стан Рабиновича й ізолювати його від здорової частини нашого суспільства. Усе ж таки хворі, хоч як це прикро, повинні перебувати у відповідних лікувальних закладах, а не демонструвати свої психічні вади всьому населенню України.

**З повагою віцепрезидент ГО
«Антинаклепницька
Ліга» (Київ)
Ю.В.БОНДАР**

**Генеральний директор ВГО
«Антинаклепницька
Ліга України»
В.Г.КОРОТКІН**

ЯКЩО ПРОБЛЕМИ НЕМАЄ, ЇЇ ТРЕБА СТВОРИТИ?

**Заява Української Консервативної партії
щодо організації в Україні провокацій
на зразок «справи Якимчука»**

Ще не встигла дійти до справедливо-го завершення на користь звинуваченого провокаційна справа вчителя з Кіровоградщини Миколи Якимчука, як почалися нові безпідставні інсинуації та звинувачення українців у антисемітизмі й фашизмі.

Так, 31 серпня 2005 року на прес-конференції в УНІАН президент Всеукраїнського єврейського конгресу й Об'єднаної єврейської громади України Вадим Рабинович, головний рабин Моше-Реувен Асман, директор Об'єднаної єврейської громади Едуард Долинський оголосили про «звірське побиття бандою фашистських молодчиків у центрі Києва учня єшиви при Центральній синагозі Бродського — Мардохая Моложенова».

У всій цій історії обурює насамперед те, що, на жаль, досить типовий для вулиць міст і сіл нинішньої України випадок хуліганства, від яких потерпають тисячі українських громадян усіх національностей, намагаються інтерпретувати як акт антисемітизму і навіть фашизму.

Чільники єврейських громадських і релігійних організацій ще до висновків слідства і рішення суду дозволяють собі оцінювати побутовий злочин, скоєний проти одного представника єврейської меншини як «антисемітський напад», «вияв антисемітизму», «розгук ксенофобії в Україні», «спробу вбивства за національною ознакою», «невипадковий випадок», «прямий результат небаченої за всі роки незалежності України фашистської пропаганди» і навіть як «сплановану провокацію проти українського народу і єврейської громади України, приурочену до проведення 11 вересня міжнародної конференції, в якій візьмуть участь представники єврейських громад зі 120 країн світу».

Понад те, прикрий випадок з єврейським студентом цілком безпідставно використовується для того, щоб вкотре кинути тінь на Міжрегіональну Академію управління персоналом, журнал «Персонал», газети «Персонал Плюс», «Українська газета Плюс», мера Києва О.Омельченка й усіх політиків, державних діячів і пресу, які реагують на антиукраїнські інсинуації на шпальтах і сайтах В.Рабиновича, на звинувачення українських політиків, вищих навчальних закладів, засобів масової інформації — усіх українців у расизмі та ксенофобії.

У цих заявах настожують не лише відсутність законних під-

став коментувати подію, що сталася, та істеричні інтонації коментарів, а й час, коли це відбувається — напередодні зібрання представників єврейських громад з усього безпідставні інсинуації та звинувачення українців у антисемітизмі й фашизмі. Не дарма, мабуть, на зазначений прес-конференції було багатозначно наголошено: «Те, що сталося у неділю в Києві, є провокацією перед Всесвітньою конференцією 11 вересня проти тероризму, на якій будуть присутніми представники 120 країн, які засудять тероризм, насильство, ксенофобію і всі форми расизму... Ця конференція покаже місця в Україні у світовій боротьбі з тероризмом... А подібні расистські випадки, морально підготовані МАУП, є найсильнішим ударом по демократії в Україні, по її міжнародному іміджу».

Це висловлювання нашою думкою, що цю провокацію було спеціально замовлено, аби робота зазначеного форуму не стала безплідною. Якщо проблеми нема — її треба створити.

Дивує, як Президент України та деякі міністри, наприклад, міністр транспорту і зв'язку України, «були дуже стривожені актом насильства, що стався».

Наразі поза увагою чільних осіб держави залишаються численні трагічні факти, пов'язані з масовими отруєннями дітей у дитячих закладах, загибеллю дітей у автотатастрофах, тисячами хуліганських нападів з тяжкими і смертельними наслідками на перехожих на вулицях міст і сіл України. Це свідчить про те, що в Україні не діє механізм соціального і правового захисту громадян.

У зв'язку із зазначеним вище Українська Консервативна партія заявляє рішучий протест проти спливання в Україні єврейського расизму, а також безпідставних звинувачень МАУП та інших українських організацій.

Закликаємо всі патріотичні сили в Україні, весь Український народ не піддаватися на провокації, спрямовані на розпалювання міжнародно-патріотичних протиріччів, твердо відстоювати свою національну гідність.

Відстоювати її утверджувати свої національні пріоритети — справа честі не тільки національно-патріотичних партій і громадських організацій, а й усього українського суспільства.

**Президія
Національної Ради
Української Консервативної партії**

✓ **А тим часом**

У ЧОМУ Ж ПРИНЦИП?

**У Києві побили ще одного семіта.
Борець з антисемітизмом Червоненко
мовчить, як єврейський партизан**

2 вересня у Києві працівники кримінального розшуку Шевченківського райвідділу міліції затримали чоловіка без певного місця проживання, який на площі Перемоги у стані алкогольного сп'яніння

повбив палицею араба — громадянина Республіки Ліван. Про це повідомляє МВС України.

Як відомо, араби і євреї належать до семітів. Професійно-нальні борці з антисемітизмом Рабино-

вич і Червоненко цього разу чомусь засунули язика Бог знає куди й забули кричати про ксенофобію чи то про расизм.

**За матеріалами
інтернет-видання
«Обком»**

✓ Офіційно

ХТО ЗАМОВНИК ПРОВОКАЦІЇ?

Заява ВГПО «Український вибір», ВГО «Антинаклепницька Ліга України» і Федерації патріотичних видань України

ВГПО «Український вибір», ВГО «Антинаклепницька Ліга України», Федерація патріотичних видань України вважають, що деякі лідери єврейських організацій України здійснили чергову єврейсько-фашистську провокацію, підставою для якої стало побиття в Києві громадянина єврейської національності. Ще до того, як стали відомі перші результати розслідування цього випадку, В.Рабинович організував з приводу цього інциденту прес-конференцію. Її матеріали в Україні розповсюдили засоби масової інформації, які, як відомо, перебувають переважно під впливом сіоністських структур. Цілком ймовірно, що все це чергова провокація, на кшталт тих, які і раніше траплялися в Україні, зокрема в Києві, і які пов'язують безпосередньо з кримінальним злочинцем, психічно хворою людиною В. Рабиновичем та єврейським рабином Асманом.

Так, засоби масової інформації, підпорядковані Рабиновичу, повідомляли про зумисне знищення пам'ятників на єврейському кладовищі на Куренівці, однак органи внутрішніх справ

Києва спростували цю провокаційну інформацію. Провокаційним було також повідомлення Рабиновича з участю Асмана (березень 2004 року) засобам масової інформації про підготовку перевороту в Києві, коли насправді проводився Марш миру.

Недавно відбулася провокація якоїсь Шевченко (Шляпер) і Рабиновича, які разом з представниками «Хабару» (єврейсько-расистська секта) в Кіровограді намагалися посадити за ґрати українського вчителя за вигаданими звинуваченнями в антисемітизмі.

Такі ж сіоністські провокації відбувалися у Франції, США і Німеччині. Суть деяких провокацій полягала в тому, що самі єврейські активісти обмальовували себе свастикою, завдавали собі тілесних ушкоджень, а потім видавали все це за дії так званих антисемітів. Усі ці справи розслідування і провокаторів покарано.

Враховуючи велику суспільну небезпеку, що її становлять Рабинович і Асман, які своїми постійними провокаціями порушують міжнародний мир в Україні, необхідно негайно роз-

слідувати їхню діяльність і прийняти відповідне рішення: 1) про кримінальну відповідальність за відповідними статтями КК України; 2) про примусове психіатричне лікування;

3) про вислання за межі України цих людей, які своїми діями порушують закони України і мають два громадянства.

На нашу думку, Рабинович і Асман влаштували чергову провокацію, аби відволікти громадськість від обговорення порушених українськими ЗМІ тем про людиноненависницьку сутність юдаїзму та расистсько-фашистської спрямованості сіонізму, авторами яких є і українські, і ізраїльські вчені та правозахисники. Автори цих матеріалів наводять свідчення навіть рабинів і учнів єврейських духовних закладів. Цілком можливо, що співучасниками всіх цих дій могли бути держслужбовці О.Зінченко, П.Порошенко й особливо Є.Червоненко. Останній влаштовує протизаконні юдейські обряди з освячення приміщень Міністерства транспорту України. Проведення прес-конференції Рабиновичем за

відсутності належних матеріалів від правоохоронних органів свідчить про бажання єврейських нацистів будь-якими засобами розправитися з МАУП і зірвати світле свято 1 вересня.

Ми засуджуємо насильницькі протиправні дії проти будь-якої особи і вважаємо, що кожна така дія повинна бути належним чином розслідувана, а винні мають бути покарані. Однак вражає те, що сам Президент України надзвичайно оперативно доручає особисто міністрові внутрішніх справ розслідувати цю бійку, а міністрові охорони здоров'я здійснити реабілітацію постраждалого, якого під час бійки покинув його єврейський друг. Водночас тільки одна лікарня швидкої допомоги Києва приймає за день десятки людей різних національностей з тяжкими травмами, часто не сумісними з життям, і жодної реакції Президента чи представників його оточення не чути.

Так, залишаються нерозслідуваними десятки резонансних справ, зокрема вбивство Гонгадзе, отруєння самого Ющенка. Не розкрито злочин проти президента

МАУП Щокіна, якого четверо нападників намагалися вбити серед білого дня. Ми переконані, що це була справа єврейських нацистів і вимагаємо покласти край їхнім провокаціям. Як свідчать самі євреї, юдаїзм дозволяє брехати, давати неправдиві свідчення в суді, не допомагати хворим неєвреям і навіть влаштовувати геноцид. Тому жодне свідчення Рабиновича, Асмана, Фельдмана, Зісельса, Червоненка не може розглядатися як правдиве.

Усе це спонукає українців до самозахисту, до протидії і припинення єврейських провокацій.

Громадські й політичні організації України беруть під свій контроль ситуацію навколо бійки, в якій брали участь начебто особи єврейської національності, до її повного завершення, аби проінформувати громадськість про справжні причини цієї події і виявити замовників можливої провокації.

Президія ВГПО «Український вибір»

Президія ВГО «Антинаклепницька Ліга України»

Федерація патріотичних видань України

привести до непередбачуваних наслідків для суспільного спокою. Доки не пізно, схаменіться!

Голова Української Консервативної партії Г.ЩОКІН

Генеральний секретар ВГПО «Український вибір» М.ДРОБНОХОД

Президент ВГО «Антинаклепницька Ліга України», заслужений діяч науки і техніки України М.СЕНЧЕНКО

Голова Конфедерації недержавних вищих закладів освіти України, заслужений працівник освіти України М.ГОЛОВАТИЙ

Співголова Київської спілки викладачів вищої школи та науковців України, професор В.КУЗЬМЕНКО

Голова Федерації патріотичних видань України, професор В.ЯРЕМЕНКО

Керуючий справами — секретар Президії МАУП В.КОРОТКІН

Президент ГО «Антинаклепницька Ліга» (Київ) Ю.БОНДАР

Верховний отаман Азово-Чорноморського козацького війська В.КАЛЕНЯК

Виконавчий директор Федерації патріотичних видань України Я.ОРОС

✓ Від редакції

КІЛЬКА ЗАПИТАНЬ ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ ВІКТОРОВІ ЮЩЕНКУ

Згідно з даними МВС України, 28.08.2005 р. в Україні сталось 1633 злочини, зокрема вбивства, завдання тяжких тілесних ушкоджень, розбійні напади, пограбування та інші правопорушення, вчинені в громадських місцях. У зв'язку з цим нас цікавить, чому Президент України з цієї величезної кількості злочинів вибрав тільки один — побиття 32-річного слухача юдейської ешиви? Чому дав доручення міністрам внутрішніх справ та охорони здоров'я особисто опікуватися цим одним з 1633 злочинів, що сталися 28 серпня ц.р.? Хто займатиметься іншими 1632 злочинами?

Чи не є таке виокремлення потерпілих

✓ **Позиція**

ПРИПИНІТИ МОНОПОЛЬНЕ СВАВІЛЛЯ!

Президентові України В.А.ЮЩЕНКУ

Голові Верховної Ради України В.М.ЛИТВИНУ

Прем'єр-міністрові України Ю.В.ТИМОШЕНКО

Антинаклепницька Ліга України не раз наголошувала на тому, що зять колишнього Президента України Кучми Віктор Пінчук порушує антимонопольне законодавство: має у власності три телевізійні канали. На всі наші звернення голова Антимонопольного комітету Олексій Костусєв повідомляв, що не має доказів порушення В.Пінчуком антимонопольного законодавства. Це саме він повідомляв іншим, хто звертався до Комітету.

1 вересня 2005 року три канали — ICTV, СТБ і Новий канал — постійно прямим включенням інформували глядачів про ситуацію навколо Нікопольського заводу феросплавів, подаючи її у вигідному для В.Пінчука світлі.

Які ще докази потрібні О.Костусєву, щоб встановити справжню належність телеканалів? Можливо, якісь докази і треба шукати, але відчу-

вається, що панові Костусєву це робити не хочеться. У той же час держслужбовець Костусєв веде активну рекламу себе самого і своєї партії «Сорюз», допускаючи антиукраїнські висловлювання і дії. Водночас доставляє в Україну мощі святих. Потрібна справа, але до чого тут голова Антимонопольного комітету? І за рахунок якого часу він це робить: за рахунок відпустки чи за рахунок відраження?

Ми просимо вас як високих державних діячів розібратися з діяльністю О.Костусєва і надати йому можливість виконувати його важливі громадські завдання, звільнивши від тяжкої державної служби.

Крім того, враховуючи досвід негативного впливу на громадян України великого збурення, яке підняв 1 вересня В.Пінчук на своїх телеканалах, вимагаємо належно перевірити стан справ в інформаційному просторі України і припинити свавільну монопольну політику таких одіозних особистостей, як В.Пінчук.

Генеральний директор ВГО «Антинаклепницька Ліга України» В.Г.КОРОТКІН

✓ **Крапки над «і»**

ХТО РОЗПАЛЮЄ МІЖНАЦІОНАЛЬНУ ВОРОЖНЄЧУ В УКРАЇНІ

Президентові України В.ЮЩЕНКУ

Прем'єр-міністрові України Ю.ТИМОШЕНКО

Вимога

притягти до кримінальної відповідальності громадян Ізраїлю й України В.Рабиновича, М.Асмана, Є.Червоненка та О.Фельдмана

Як повідомило керівництво МВС України, хуліганський напад на 32-річного слухача єврейської ешиви не мав під собою антисемітського підгрунтя. Водночас, використовуючи просіоністські телеканали, громадянин Ізраїлю В.Рабинович (керівник скандально відомого єврейського конгресу), рабин М.Асман (приїхав в Україну з Ленінграда), Є.Червоненко (нинішній міністр транспорту) влаштували антиукраїнську істерію, огулюючи звинувачуючи українське суспільство в антисемітизмі. Наразі без жодних підстав під шквал цих галасливих звинувач-

чень потрапила і Міжрегіональна Академія управління персоналом — найбільший і, за багатьма оцінками, найкращий ВНЗ України. Зокрема підливу єврейсько-расистських образ з боку згаданих осіб, які, до того ж є громадянами Ізраїлю, потрапили академічні видання та книготорговельна мережа Академії. Наголошуємо, що всі книжки видавництва МАУП, зокрема і з єврейської тематики, написано зазвичай українськими та закордонними вченими з науковими ступенями і званнями. Ці книжки є результатом наукових досліджень або науково-популярними, публіцистичними творами, які також спираються на наукові та інші оприлюднені джерела. На «прес-конференції», організованій відомими юдо-нацистами Рабиновичем і Асманом для журналістів (теж переважно з єврейських кіл), було продемонстровано поряд з виданнями МАУП книжки Гітлера, Розенберга та інших одіозних авторів, які не мають жодного стосунку до академічно-

го видавництва.

Як офіційно повідомив кілька місяців тому в газеті «Сільські вісті» відомий публіцист і єврейський діяч Е.Ходос, нацистські книжки А.Гітлера та А.Розенберга (до речі, обидва, як стверджують дослідники, єврейського походження) видав власним коштом народний депутат О.Фельдман — давній поплічник Рабиновича, голова «Єврейського культурного фонду».

Таким чином, маємо справу із свідомою провокацією з розпалювання міжнародної та міжрелігійної ворожнечі громадянами Ізраїлю (водночас і України, що суперечить чинному законодавству). Рабинович, Асман, Червоненко і Фельдман належать до керівництва Хабару — давньої юдо-нацистської секти, яка сповідує єврейський расизм і яку ще з XVIII ст. звинувачують у численних ритуальних вбивствах, що становить реальну загрозу для громадян України. З огляду на викладене вкотре вимагаємо:

1) негайно притягти до кримінальної відповідальності гро-

мадян Ізраїлю й України Вадима Рабиновича, Моше-Реувена Асмана, Євгена Червоненка, Олександра Фельдмана за довготривале, систематичне, наполегливе, свідоме і злочинне розпалювання в Україні міжнародної та міжрелігійної ворожнечі, що підпадає під дію Кримінального кодексу України;

2) рішуче припинити державну підтримку єврейсько-расистських організацій, що сіють в Україні людиноненависництво і становлять реальну загрозу громадському спокою;

3) негайно звільнити з усіх державних посад осіб — членів єврейсько-расистських організацій або тих, які надають їм — відкрити чи приховану — допомогу.

Пане Президенте! Пані Прем'єр-міністр! Досить робити вигляд, що в Україні не існує загрози єврейському расизму, який що далі, то більше нахабніє від безкарності. Звільнити українців і євреїв від носіїв цієї людиноненависницької ідеології, бо ваша особиста бездіяльність може

✓ **Скандал**

ЗІНЧЕНКО ЗВИНУВАТИВ ПОРОШЕНКА, ТРЕТЯКОВА ТА МАРТИНЕНКА У КОРУПЦІЇ... І ПІШОВ У ВІДСТАВКУ

Найрезонанснішою справою за останні дні в Україні стала відставка керівника Державного секретаріату Президента Олександра Зінченка. Екс-держсекретар звинувачує в корупції секретаря РНБО Петра Порошенка, першого помічника Президента Олександра Третякова і лідера парламентської фракції «Наша Україна» Миколу Мартиненка. Про це Зінченко заявив на прес-конференції в Києві.

«Секретар РНБО Порошенко, перший помічник Президента Третяков, кілька їхніх помічників, зокрема Мартиненко, цинічно реалізують свій план використання влади у власних цілях», — зазначив Зінченко.

Екс-держсекретар звинуватив їх у намірах привласнити ЗМІ та «схемах силового тиску».

«Перший помічник Президента Третяков з точністю до мікрона відтворює систему свого попередника в

адміністрації Кучми Львовича. Він увійшов до наглядових рад Ощадбанку, Укртелекому, видавничої справи, контролюючи процеси у нафтовій і газовій сферах. Саме його зусиллями відновлено на роботі заступника голови НАК «Нафтогаз» пана Воронцова, який організовував газові схеми при режимі Кучми, — заявив Олександр Зінченко. — Нині Третяков активно працює на ниві перерозподілу сфер впливу в засобах масової інформації. Саме він відрізав Президента від адекватного потоку інформації, пропускаючи потрібних людей. Це не важко зробити, відповідно організувавши, точніше дезорганізувавши, робочий графік Президента, доступ до нього. Ті, хто має власну думку, по 3—5 місяців чекають на волю першого по-

мічника».

Колишній держсекретар стверджує, що Порошенко, Третя-

ков і компанія, посилюються на Президента, призначають на посади своїх ставників усюди, де це тільки можливо, свідомо тиснуть на незалежну судову гілку влади, вільно почуваються у приватизаційних проце-

сах.

«Знову, як за часів Кучми, повернулося телефонне право і відвертий тиск на суддів, — сказав Зінченко. — Щоб повністю розв'язати руки, здійснюється спроба підпорядкувати собі правоохоронні органи. Вершиною цинізму і беззаконня є спроба зробити з Ради національної безпеки і оборони, а точніше з її апарату, нове НКВД, всесильне і могутнє».

Олександр Зінченко також висловив перелік пропозицій, за умови виконання яких, він готовий працювати у команді Президента. Зінченко запропонував повернути конституційний зміст діяльності всім органам влади, заклав РНБО повернутися «до колективної роботи», тобто «до нор-

мальної процедури напрацювання та підготовки державних рішень», і наголосив, що апарат має бути «виключно допоміжною ланкою». Зінченко також вимагав звільнити з посади секретаря РНБО Порошенка і створити президентську раду з найвпливовіших представників суспільства — як майданчик для публічного обговорення найважливіших проблем сьогодення країни.

Олександр Зінченко вимагає не допускати сумісництва в законодавчій і виконавчій владі, а також звільнити всіх сумісників.

Відповідаючи на запитання, чи доповідав раніше екс-держсекретар Президенту про ситуацію в секретаріаті і чи реагував на це Ющенко, Зінченко зазначив, що «реакція була частковою, і нині є підстави говорити, що Президент стурбований ситуацією».

На запитання, чи може Зінченко навести докази корупційних дій, про які він заявив, і чи готовий він надати їх суду, екс-держсекретар відповів: «Якщо ви роззирнетесь, то побачите докази».

Олександр Зінченко впевнений, що коли «не зупинити ці процеси жорстко і вчасно, у країні відбудеться контрреволюція».

За матеріалами інтернет-видань

✓ **Договорився**

ЩО ЗДИВУВАЛО ЧЕРВОНЕНКА?

Євген Червоненко висловив співчуття потерпілому та його рідним і запропонував надати потрібну медичну допомогу. За його словами, він дуже вдячний Президенту за адекватну і швидку реакцію на побиття єврейського хлопця.

Однак міністр, як член уряду, дуже здивувався, що такої ж реакції не було від самого уряду та Прем'єр-міністра України. Тим паче, як сказав Євген Альфредович, що мати Юлії Тимошенко — єврейка, а батько — вірменин, йдеться у прес-релізі Міністерства транспорту і зв'язку.

Прес-служба Міністерства транспорту і зв'язку повідомила про реакцію міністра Євгена Червоненка на повідомлення про побиття єврейського студента.

Дізнавшись про цей інцидент, міністр перервав свою відпустку і зустрічі з членами Інвестиційної ради і повернувся до Києва.

✓ **Доречі**

ТИМОШЕНКО — НІЯКА НЕ ЄВРЕЙКА

Прем'єр-міністр заперечує інформацію, що вона має єврейське коріння

Так вона прокоментувала журналістам заяву міністра транспорту Євгена Червоненка, який вимагав від неї захистити інтереси цієї національності після побиття єврейського студента в Києві, оскільки, за його словами, її мама має також єврейське коріння.

«Хочу сказати, що моя мама була дуже

здивована. Вона до сотоного коліна українка. Гадаю, це неважко перевірити... А батько мій — латвієць, — сказала Прем'єр. — Те, що мого батька зробили вірменином, а мамі дали іншу національність, — гадаю, Євгену Альфредовичу таким чином захотілося відчуття мою солідарність з ним... Однак для цього не потрібно шукати сумнівних доказів».

✓ **Позиція**

НЕМАЄ ОБРАНИХ НАЦІЙ!

Комуністи звинувачують Червоненка у провокації міжнародного протистояння

Компартія України звертає увагу політичних сил, громадських організацій, усіх громадян України на дії та висловлювання представників чинного уряду, які штучно нагнітають атмосферу в галузі міжнародних відносин, аж до відвертого протиставлення громадян України за національними, релігійними, культурними та світоглядними ознаками.

Вони не гидується спекулювати на бідах і проблемах конкретних людей, знаходячи у проявах елементарного хуліганства політичне підґрунтя, а в останньому випадку, пов'язаному з побиттям єврейського студента, — фальшиво-показово подають цей обурливий випадок як антисемітську змову, намагаючись цим відвернути увагу громадськості від власних злочинних дій, від своєї неадекватності ефективно керувати державою, вирішувати економічні й соці-

альні проблеми. Так, міністр транспорту Червоненко демонстративно перервав відпустку і зробив спеціальну заяву з цього приводу, цинічно використавши хуліганський напад на єврейського студента як один з етапів власної піар-кампанії. Закономірно виникає питання: скільки разів пан Червоненко переривав відпустку і робив гнівні заяви щодо численних фактів хуліганських дій проти представників різних національностей багатонаціонального українського народу?

Компартія України засуджує прояви націоналізму і ксенофобії і вимагає від влади припинити розпалювання національної ворожнечі, насадження в масовій свідомості ставлення до будь-якої національності як до обраної чи неповноцінної, будь-якої ідеології і віросповідання.

БРОДСЬКИЙ ЗВИНУВАТИВ ОТОЧЕННЯ ЮЩЕНКА В КОРУМПОВАНІСТІ

З такою заявою радник Юлії Тимошенко виступив в ефірі 5 каналу: «Міша Дорошенко, Петя По-

рошенко, Саша Третяков — усі вони займаються перерозподілом влади на свою користь. Червоненко

— це взагалі окрема розмова».

За словами Михайла Бродського, нині Третяков і Поро-

шенко люблять інтереси Григорішина.

✓ **Резонанс**

Українські консерватори, як і абсолютна більшість українських патріотів, підтримують рішення Президента України В.Ющенка про звільнення з посади Державного секретаря Олександра Зінченка. Саме Зінченко, як ставленик єврейсько-російських кіл, притягнув в Україну просіоністський, антиукраїнський телеканал «Інтер» — породження російського ОРТ, де одним з господарів був (а може, і є) міжнародний єврейський аферист Б.Березовський. Саме Зінченко, який віддано прислужувався московсько-комуністичній владі на керівній посаді ЦК ВЛКСМ (тісно пов'язаного, як і всі інші центральні радянські установи, із сумнозвісним КДБ), сприяв поширенню в Україні через свій телеканал бездуховності та примітивізму. Саме Зінченко разом з відомими україно-

ЗАЯВА Української Консервативної партії щодо звільнення О. Зінченка

фобами Суркісом та Медведчуком створив в Україні скандально відомому СДПУ(О) — за висловом колишнього «єсдека» В. Нечипорука, «партію єврейської влади». Саме Зінченко є в Україні найвідомішим прикладом політичного ренегатства, який змінює свою політичну належність відповідно до зміни політичної ситуації. Таким, як Зінченко, не може бути місяця в українській державній владі!

Разом з тим УКП сподівається, що замість неукраїнського ренегата Зінченка Президент України не призначить нового ставленика ворожих до українства сил, а нарешті знайде справжнього українського патріота. Взагалі, УКП вважає,

що неефективність нової влади спричинена передусім неукраїнським складом уряду, керівництва Генпрокуратури, СБУ, МВС, Держсекретаріату, РНБО та інших владних структур. Тому, всіляко підтримуючи відставку політичного пристосування і провокатора зі знищення українських ЗМІ та інших українських організацій О.Зінченка, УКП пропонує Президенту України В.Ющенку звільнити також:

— секретаря РНБО Петра Порошенка, якого численні ЗМІ звинувачують у корупційній, антидержавній діяльності, спрямованій на власне збагачення і реалізацію ворожих українству цілей;

— міністра з надзвичайних ситуацій Давида Жванію, якого також пов'язують з міжнародною єврейською злочинністю, який не володіє державною мовою і не має жодного стосунку до України та її народу;

— міністра юстиції Романа Зварича — без відповідної юридичної освіти, пов'язаного з корупційними скандалами, пійманого на брехні;

— Генерального

Погляд

НОВІТНЯ ЗБРОЯ ЗАХОДУ — ДЕІДЕОЛОГІЗАЦІЯ

**Чому «Народний
Союз Наша Україна»
декларує
відсутність
ідеології?**

Початок 2005 року був особливим для України. Відбулася зміна влади у нашій державі. Зміна ця незвичайна, бо вперше за роки самостійності нову владу здобуто за підтримки українського народу. Ця підтримка також особлива. Люди вийшли на майдан Незалежності не тому, що їм дуже до вподоби були нові лідери, партії чи їхні програми: вони своїм волевиявленням хотіли скинути існуючу на той час владу — владу Кучми та його оточення. Народ голосував проти подальшого нахабного пограбування власності, що належить усім українцям, проти влади Медведчука, Пінчука, Суркіса, Бакаєва і до них подібних.

Новій владі не треба плекати надію, що народ підтримає «Нашу Україну», бо йому сподобалася її програма чи декларації. Українському народові імпонували українські прізвища таких постатей, як В. Ющенко та Ю. Тимошенко, а також О. Мороз, незаплямованих проявами халупних інстинктів. Однак, повторюся, головним прагненням українців було звільнення від злочинної, чужинської влади.

Проти нової влади формується потужна опозиція, яка весь час дихатиме в спину і не пробачатиме жодної помилки. Ми вже бачили в дії опозиційну партію СДПУ(О), лідери якої викривали дії уряду з виплатою пенсій. Проте це тільки початок.

Нова влада намагатиметься виграти вибори до Верховної Ради наступного 2006 року. Тому вона поспішно створила партію «Народний Союз Наша Україна» — з новою назвою, але зі старими кадрами. Партію очолив добре відомий Роман Безсмертний, який віддано служив Кучмі, будучи його вірним представником у парламенті, а потім перекинувся до «нашоукраїнців».

Щоб отримати підтримку народу, потрібно думати передусім про розвиток економіки, зниження безробіття, підвищення народного добробуту, а не про створення партії. Однак поспішне створення партії можна й пробачити, враховуючи закон, який вимагає терміново зареєструвати партію, щоби та брала участь у наступних ви-

борах. Тому ця партія і вийшла якоюсь дивною, особливо тим, що її лідери декларують відсутність ідеології — деідеологізацію.

Ось що пише газета «Труд» від 25 березня 2005 року в інтерв'ю з керівником

виконком партії Юрієм Єхануровим:

— Юрію Івановичу, один з головних докорів, які звучать на адресу Народного Союзу, — відсутність ідеології. Голова ради партії пояснив, що ваша ідеологія — це вільний заможний європеець. Тобто незрозуміло, це дискредитований у Європі лібералізм чи соціал-демократія? Ви могли б розшифрувати свою доктрину?

— Мені здається, що всі «чисті» ідеології вже себе дискредитували... Тому говорити про чисту ідеологію щодо партії, підтриманої народом — а нашу партію підтримано, позаяк люди проголосували за Президента Віктора Ющенка, — важко. Немає однієї чіткої спрямованої ідеології.

Поглянемо в енциклопедію і з'ясуємо, що ж таке ідеологія: «Ідеологія (від ідея і гр. логос — вчення) — система політичних, економічних, правових, моральних, естетичних, філософських і релігійних поглядів, що виражають інтереси певних класів або соціальних груп... Ідеологія являє собою певну систему теоретично осмислених ідей, поглядів на дійсність і разом з суспільною психологією (включає в себе буденні, емпіричні погляди, що виникли стихійно і не зведені в систему, а також суспільні почуття, настрої, звички) входить до складу суспільної свідомості, що відображає суспільне буття»¹. Отже, кожна партія, як і держава, повинні мати ідеологію, тобто систему поглядів, ідей, фундаментальних цінностей, яких загалом дотримуються суспільство і влада. Наразі для українського громадянина особливе значення має уявлення

про суспільний ідеал найдосконалішого суспільного устрою України, про моральність влади, політики й економіки. Без цих загальних ідеологічних орієнтирів держава не існуватиме. Немає ідеології — немає й держави, армії, політичної волі, стратегії. Національна ідеологія повинна розставити чіткі пріоритети в суспільній думці, зовнішній політиці України. Визначальне значення в ідеології мають моральні критерії, що характеризують відносини в суспільстві. Яка мо-

ральність — така й держава, таке й суспільство, така й сама людина. Нині в основі нашого суспільного занепаду лежить саме моральна криза. Відсутність здорових духовних основ державного устрою, моральне кілерство засобів масової інформації призводять до деградації суспільства, знищення населення країни.

Та що це за партія з претензією на роль правлячої, в якій ні світогляду, ні ідеології? Мабуть, це їй не потрібно, якщо нею керують збоку, якщо партія живе чужим розумом. З виступів партійних лідерів партії «Народний Союз Наша Україна» стає зрозуміло, що їхній світогляд збігається зі світоглядом західної демонічної цивілізації, а тому й ідеологія в партії — юдолібералізм. Не випадково ж нова влада так рветься в НАТО і Європу. Навіть забула запитати в українського народу думку з цього приводу. Тут пам'ятає в неї виявила короткою, і вона вміє забула гасло, що привело її до влади: «Нас багато, нас не подолати». Саме тому, що «нас багато», треба в народі запитати про його бажання.

Нині гострою є проблема виживання України й українського народу як історичного феномену. Знищено більшу частину виробництва, повним ходом здійснюється депопуляція населення. Однією з причин такого становища дослідники вважають прийняття — замість серйозного аналізу специфіки України — ліберальної, а точніше юдоліберальної доктрини втягнення України у світову юдоліберальну організацію — світову глобалізацію. Це насильницьке втягнення триває й нині, тому лідери партії вла-

ди і заявляють про відсутність ідеології. Однак вона не відсутня — вона латентна, прихована.

Світогляд і його значення

Україна переживає кризу. Однак не тільки наша країна, чи наша система переживає кризу. Ми свідки пошуку виходу з кризи, в якій опинилося людство. В Україні, Росії, Білорусі, Казахстані та інших країнах відбувається пошук національної ідеї, застосовуються різні методи та засоби, проте все марно. Здійснюється тотальне пограбування державного майна, зокрема через заповищення, аби ті борги висіли на шиях наших дітей і внуків.

З огляду на це виникає запитання: причиною кризи є лише партійні платформи і системи чи, може, причини кризи сховано глибше, в чомусь, з чого виростають усі ці партійні платформи і системи?

Справа в нинішніх суспільних кризах бачиться такою, що вони непереможні, незалежно від того, що ми будемо — ринкову чи соціальну економіку, які системи застосовуємо — ліберальну, капіталістичну, соціалістичну, комуністичну та ін. Чому? Бо причини кризи чи криз — не самі системи, а передусім світогляд, який виявляє себе в цих системах як формах реалізації світогляду.

Усі пошуки виходу з кризи поверхневі, несерйозні. Таке враження, що всі комбінації навколо побудови «демократичного суспільства», «здорової демократії», «європейського вибору» та ін. призводять до боротьби за власну владу задля влади і власного збагачення. Звісно, від таких підходів не можна очікувати позитивних наслідків на шляху до свободи та самостійності, мирного співіснування і творчого співжиття.

Життя людини не можна зводити до тваринного існування, до боротьби за існування, до пошуку засобів на прожиття. Інакше її потрібно зраховувати до тваринного світу. Як пише український вчений О. Бойдун, «кожний акт, кожний почин, кожна акція, як і саме життя, і кожна система, в яку це життя вкладається, мусять мати провідну ідею, мусять мати справді становий хребет. Однак тим хребтом не може бути одна політично-стратегічна доктрина. Політично-стратегічна доктрина як акція виростає на міцній, мов криця, ос-

нові й провідній ідеї, яка, якщо не є, то має стати змістом життя людини. Відійти у вічність людина готова лише за ідею, в яку вірити, як у вічну правду»².

Такою вічною правдою не є і не може бути жодна політично-стратегічна доктрина. Тому повинна бути провідна ідея з філософським обґрунтуванням. З цього випливає один правильний висновок. Становим хребтом для будь-якої боротьби може бути лише ідеологія, що спирається на світогляд. Що ж являє собою світогляд?

У житті кожної людини є періоди, коли вона замислюється над питаннями змісту і мети життя, над організацією співжиття з іншими людьми і життєвим керуванням. Такі запитання — не що інше як свідомий чи несвідомий пошук світогляду. І даючи відповіді на поставлені запитання, кожна людина є творцем власного світогляду.

«Сам собою світогляд — не містика, не метафізика і, звісно ж, не теорія. Світогляд має справу з дуже конкретним і практичним життєвим питанням. Він дає нам відповідь на питання, що таке світ і яке наше місце і роль у тому світі; вказує нам, як ми повинні влаштувати своє особисте життя і нашої родини; вказує нам, як ми повинні співіснувати з нашими сусідами, близькими і далекими, з якими разом творимо спільноту і з якими такої спільноти не творимо; нарешті дає нам відповідь на питання, до чого прямуємо»³.

Отже, світогляд — основа, фундамент, на якому будується життя кожної людини і суспільства загалом. На світогляді, як на добре підготованому ґрунті, народжуються і виростають ідеї — дороговки до образу світу, до якого ми прямуємо, використовуючи гармонійну цілісність ідеї.

Партія, що має побудовану на світогляді цілісний ідеологічний програмний та політичний стратегію, може повести за собою маси до боротьби, додати їм фанатизму й витривалості в цій боротьбі, без чого перемога неможлива. Саме в цьому й полягає важливість світогляду й ідеології.

Отже, декларуючи партію «Народний Союз Наша Україна» без ідеології, лідери цієї партії знову обдувають народ. Ідеологія її прихована. Це ідеологія юдолібералізму. Що ж вона собою являє?

Ідеологія юдолібералізму

Ідеологія юдолібералізму тягнє до соціал-дарвіністської інтерпретації глобального світу як простору нового природного відбору, який намагається розширити кордони проживання і можливості найпристосованіших за рахунок менш пристосованих, яким треба буде потіснитися.

У рамках юдаїзму проект світового устрою виражено Божою заповіддю Ізраїлю: «І ти (Ізраїль) будеш давати в позику багатьом народам, а сам не будеш брати в позику, і панувати будеш над багатьма народами, а вони над тобою не будуть панувати» [29, Второзаконня]. І ця заповідь повторюється багатократно. Проект юдаїзму — проект світового фінансового панування юдеїв.

Лібералізм (від французького слова «ліберте» — свобода) ґрунтується на визнанні за кожною людиною невід'ємного права на її свободу і недоторканість її приватної власності. Основна цінність лібералізму — особистість, атомізована людина. Держава в ліберальному розумінні уявляється як сукупність цих особистостей, яка має тільки одну мету — захищати їхні приватні інтереси.

Ліберальні принципи вперше було проголошено в Америці, а потім у Франції під час Французької революції й викладено в «Декларації прав людини й громадянина», що проголосила окремі формальні свободи: свободу слова, зібрань, друку, союзу, економічну свободу та ін. — основи ліберальної держави. Попередньо їх було вироблено в таємних масонських ложах.

Проголосивши особистість вищою цінністю, лібералізм призводить до ігнорування людьми свого боргу перед нацією, державою і одне перед одним, до піклування тільки особистим благом.

Проект неолібералізму — проект світового фінансового панування фінансового інтернаціоналу. У ньому для управління іншими народами вибрано фінансово-олігархічні важелі: дезінформація й аморальність у владній системі управління.

Ідеологічну доктрину юдолібералізму, яку через її обмеженість можна назвати декларативною, було сформовано в роботах Гоббса і Локка. У громадянській державі Гоббс висував постулат війни всіх проти всіх за відсутності моральних структур. Ця війна обмежувалася лише законами громадянської держави. Гоббс не має розробок у галузі економічних відносин. Їх доповнив Локк. Він філософствував про структуру громадянського суспільства і обґрунтовував необхідність необмеженої приватної власності, виправдовуючи її появу особистою

працею власника. Про невідповідність останньої тези реаліям життя свідчить уся історія розвитку людства. Якою «працею» створювалися олігархічні капітали в Україні, видно на практиці. За Марксом, основа приватної власності — це завоювання, поневолення, розбій. Можна додати — брехня і шахрайство.

Сама юдоліберальна доктрина неминує має доповнюватися, згідно з класичною теорією держави, спотвореними структурами заможних. Юдоліберальна структурація призводить до побудови викривленої державності (олігархо-охлократії) без традиційної морально-ідеологічної структуризації суспільства. Звісно, із суспільного устрою зникають і всі моральні складники (етика, доброчинність), які суспільно не заохочуються. Такий симбіоз ліберальних декларацій та фінансово-ідеологічної структуризації суспільства нині реалізується для загального світоустрою, світової глобалізації. Реалізація такої доктрини відбувається в західному світі і, зокрема, в «юдоліберальній» Україні.

У рамках юдоліберальної доктрини є роз'єднані приватні власники, а також корпорація «ідеологів» і фінансистів зі спотвореною ідеологією. Для закріплення своєї «ідеологічної», політичної й економічної влади ця корпорація здійснює контроль науки, купує засоби масової інформації, політичні партії і владу «національних» держав. Для легшого спотвореного фінансового управління держави ділять на великі державки з маріонетковими урядами. Юдейську частину доктрини юдолібералізму не афішують, а ліберальну представляють розрізненими і суперечливими деклараціями.

Європейська історія вже знала випадки, коли ті чи інші марінали, що не визнавали соціальні й моральні цивілізовані норми, отримували алібі з різних «великих вчень» і готували світ до великих авантур і катастроф. І «нова людина» більшовиків, і «нова людина» нацистів — переспіви новоевропейського міфу про надлюдину, який усе дозволено. Нацизм і більшовизм вдалося перебороти. Проте нині нова надлюдина отримала респектабельнішу ідеологію — юдолібералізм, проти якої людство не виробило імунітету. Ця ідеологія готує не тільки небезпечну форму «нових людей» — від «нових українців» до «нових американців» — для штурму соціальних інститутів і норм в ім'я нічим не стримуваного інстинкту прибутку, а й новий жорстокий переділ світу.

(Закінчення
на 6-й стор.)

НОВІТНЯ ЗБРОЯ ЗАХОДУ — ДЕІДЕОЛОГІЗАЦІЯ

(Початок
на 5-й стор.)

«Європа витратила не менш як двісті років, аби зробити буржуа цивілізованими й соціалізованими, прищепивши їм мінімум соціальної відповідальності, — пише О. Панарін. — Тепер нове велике вчення закликає його не соромитися. Так виник новий феномен — небезпечне вивільнення соціал-дарвіністських інстинктів, які скинули гніт соціальності»⁴.

Усі «реформи, яким немає альтернатив», в Україні основано на ідеології подвійних стандартів: українське населення не має права на «золотий мільярд», яким користується обрана меншість людства. Не має права на власну промисловість — «реформи» передбачають майже повну деіндустріалізацію відповідно до принципу: розвивати промисловість має право лише той, хто здатний продемонструвати в цій галузі найвищі стандарти рентабельності, енергоємності, екологічності. Якщо таких досягнень немає, то право на розвиток промисловості потрібно передати вмілішим, змирившись із власним статусом сировинного придатка. В економічній сфері юдолібералізм породив царство спекулятивно-лихварського «бізнесу», на зорієнтованого не довготривалої інвестиції в промисловість.

Аналогічна ситуація з наукою й освітою: тотальна деінтелектуалізація здійснюється правлячими «реформаторами» відповідно до рекомендацій Міжнародного валютного фонду. Згідно з ними освіта стає не інвестицією в людський капітал, а нагородою і розкішшю, призначеними для світової еліти найрозвиненіших країн.

Найагресивніші й найпослідовніші адепти глобального світу — це найрозвиненіші й наймогутніші країни, які зацікавлені в ослабленні суверенітетів держав, позаяк тоді їм відкриваються нові можливості економічної, геополітичної і соціокультурної експансії. Для своїх егоїстичних цілей істеблішмент сильних країн намагається використовувати нові фінансово-економічні, політичні та військові технології, здатні підірвати національний суверенітет держав у питаннях, що зачіпають основи існування людей, їхню безпеку. Застосування різних трансферів — це можливість керувати на відстані, над державними кордонами, маніпулювати плаваючими валютними курсами і

короткостроковим спекулятивним капіталом, експропріювати національні накопичення і знецінювати працю мільйонів людей.

Більшості українців не до вподоби юдолібералізм, тому партія навіть з такою заключною назвою, як «Народний Союз Наша Україна» не перспективна в очах державотворчої нації.

Чи може існувати держава без світогляду та ідеології?

Ні! Бо побудувати державу без чіткої світоглядної (концептуальної) доктрини, без ідеології неможливо!

Давно відомо, що класична теорія державного управління, за Арістотелем і Платоном, передбачає п'ять складників державної влади й відповідно стільки ж складників державного управління. Це світоглядна чи концептуальна влада, ідеологічна влада, а потім уже — законодавча, виконавча і судова.

Концептуальна влада забезпечує: розпізнавання чинників, що впливають на суспільство; формування векторів цілей щодо кожного такого чинника; формування концепції управління для досягнення цілей суспільства. Важливо розуміти, що власне світогляд є продуктом праці кожної конкретної людини. Його неможливо відокремити від людини ні з її власної волі, ні всупереч їй. Звідси дуже важливий висновок: концептуальна влада авторитарна (самовладна) за своєю природою, така, що ігнорує демократичні процедури суспільства, які не бажають визнати її авторитарію. Головна проблема справді демократичного суспільства — не спосіб й терміни голосування, а побудова такої соціальної організації, за якої автократія концептуальної влади доступна всім, а тому не може стати антинародною. У цьому суть демократії.

Партія «Народний Союз Наша Україна» не змінить нічого в житті українського народу, бо не декларує власної світоглядної доктрини та ідеології, а пропагує ідеологію деідеологізації, що призведе до знищення Української держави.

Аби зрозуміти процеси, що відбуваються в державі, треба вийти за межі структур управління державою і поглянути на ситуацію ширше. Теорія управління стверджує, що для нормального функціонування дер-

жави необхідно мати повний набір функцій управління. Якщо ніхто в Україні нічого не знає про концептуальну владу, то це означає, що здійснюється наддержавне концептуальне управління. Тобто ми можемо впевнено заявити, що концептуальна влада змінила форму свого існування — вона закулісна.

Якщо владна чи партійна еліти держави не розуміють чи й не хочуть знати про концептуальну та ідеологічну влади, то така еліта є «п'ятою колоною» чи «колоніальною адміністрацією», а держава розвивається в напрямі неокolonіалізму. Не може бути незалежною держава, в якій відбувається наддержавне управління ідеологією.

Стаття 15 Конституції України проголошує: «Суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов'язкова». У цій статті закладено дезінформацію українського суспільства, бо без ідеології держава не існує. Великий руський вчений Менделєєв вважав, що множина ідеологій призводить до суспільної істерії, бунту, революції.

Засоби масової інформації також заповнюють нас, що в нинішній Україні вже немає державної, офіційної ідеології. Проте факти говорять про інше. ЗМІ втовмчають, що головне для кожної людини і держави — матеріальні цінності, а справжній громадянин — той, хто заробляє гроші, бо з його доходів держава отримує податки. Завважте, скрізь вам пропонують виграти мільйон, вкрати мільйон, отримати приз. Скрізь одне й те саме: гроші, гроші, гроші... Краще в доларах. Усе це ідеологія юдолібералізму, чи то неолібералізму, чи то матеріалістичного лібералізму. Проте це наддержавна ідеологія, вона існує всупереч Конституції і твердженням лідерів правлячої партії «Народний Союз Наша Україна».

Микола СЕНЧЕНКО,
доктор технічних наук, професор

¹Українська радянська енциклопедія. — К.: Головна редакція УРЕ, 1979. — Т. 4. — Видання друге. — С. 338.

²Боярський П.К. (О.Бойдунік). Національний солідаризм. — Львів, 2000. — С. 6.

³Там само — С. 10.

⁴Панарін А.С. Глобальное политическое прогнозирование. — М.: Алгоритм, 2000. — С. 38.

✓ Погляд

1999 року в Москві Конгресом єврейських релігійних організацій та об'єднань у Росії видано книжку практичного юдаїзму «Кіцур Шульхан Арух» російською мовою

Уже піввіку як єврейство усього світу користується мовою їдиш. Від дитини до людини похилого віку в усіх країнах світу євреї користуються цією мовою. З цих позицій немає потреби видавати посібник практичного юдаїзму іншими мовами. Однак російське єврейство, користуючись деяким лібералізмом, все ж видало цю товстенну книжку російською мовою. Цю ідеологічну атаку спрямовано, як можна зрозуміти, на середовище «полукровок» і людей, вільних від релігійного світогляду, як потенційних прихильників юдаїзму. Світове єврейство прагне будь-якою ціною збільшити свою чисельність, навіть за рахунок неєврейського контингенту. Важливе не так етнічне походження, як ідеологічне наповнення людської свідомості. Чи ти росіянин, чи ти українець, чи ти білорус, а якщо сповідуєш юдаїзм — ти єврей.

Цією книжкою єврейство проникає в російськомовне середовище, аби до свого «полку» класичною єврейською методикою релігійного фарисейства затягти якусь частину людності. Увесь зміст книжки пройнято зовнішнім благочестям, детально розписані правила формального виконання релігійної поведінки та дотримання всіх дрібниць побутових ритуалів.

Лейтмотив цієї книжки — намагання створити враження про єврейство як благочестиву, добротворячу людність. Автор і видавці прагнуть довести російськомовному середовищу, що євреї — це янголи небесні, послані на землю Богом, аби ошасувати людство. Зокрема у 63-му розділі йдеться про заборону обдурювати й ображати: «Хай ніхто не обдурює ближнього свого...» Якщо під словом «ближній» євреї розуміє єврея, то цілком можливо, що цей закон діє безвідмовно. Однак реальність така, що все життя єврея зазвичай спрямоване на обдурювання неєврея. Це закон подвійного стандарту. Книжку спрямовано на приховування від читача негативної ідеології Тори стосовно неєвреїв. Сучасні юдеї намагаються подати себе неєврейському світу в найприявлившому світлі. Однак, як свідчить книжка, їм не зовсім вдалося. Погляньмо на окреслене питання з позиції запитань, що виникають під час читання.

1. Чи свідчить ця книжка про спрямованість юдаїзму проти неєвреїв?

Так, ця книжка спрямована проти неєвреїв. Наприклад,

73-й розділ називається так: «Яким чином дозволяється до Шаббата доручати роботу неєврею, а також позичати йому що-небудь чи здати в оренду». Як бачимо, питання про дозвіл на роботу поставлено так, що єврей може дати роботу тільки неєврею, і аж ніяк не такому ж єврею, як сам. Отже, неєвреїв, за всією ідеєю книжки, поставлено у друго-

нало своїх злочинів — ні за кривавої сваволі Чека, ні за колективізації та розкуркулювання, ні за голодоморів і перманентних репресій. У всіх цих деспотіях єврейство відіграло одну з провідних ролей. Усе творилося в ім'я світового панування. Розлилося море крові, а ідея панування як була fata morgana, так нею і залишилася. Однак чорне покривало габриї назавжди лягло на плечі єврейства.

Єврейська політика вищості незрідка ставала причиною єврейських погромів. Зокрема потужним

українських хліборобів під гаслами великодержавного російського шовінізму.

Уже сама назва 38-го розділу — «Закони гойського хліба, гойського варєва і гойського молока» є образливою для гоїв. Тут викладено цілу систему негативного ставлення євреїв до гоїв. Звідси й презирство до інших націоналів.

Аналогічний зміст має 47-й розділ, де викладено закони щодо неєврейського вина. Виявляється, євреї полюбляють приймати ванну... з неєврейського вина. Однак в Україні, Росії жоден єврей не був і не є причетний ні до вирощування зерна чи винограду, ні до випічки хліба, ні до виготовлення вина. Проте всі ці продукти євреї залюбки споживали і споживають, посилюючи прокляття хліборобам-автохтонам.

Розділи 73-й, 90-й, 145-й містять елементи виховання юдеїв у ненависті та зневазі до неєвреїв.

Не сприймаючи цю книжку, ми не атакуємо недовірливе єврейство, а лише захищаємося від його брудної ідеології, спрямованої проти нас.

Не можна вважати всіх євреїв ворогами України, українства. Є чимало прикладів великої відданості євреїв українській справі. У 1917—1919 рр. діяли єврейські військові загони, які захищали УНР. У сучасний період багато євреїв працюють на благо незалежної України. Так, поет Мойсей Фішбейн — більший українець, ніж багато етнічних українців, як, наприклад, П.Симоненко, О.Мороз та ін.

У цій рецензії йдеться про ідеологічну течію, спрямовану проти України. І тут ми маємо категорично виступити на свій захист — і від цієї зловісної ідеології, і проти її конкретних носіїв. Сіоністи чомусь вважають найбільшим своїм ворогом саме Україну. Це несправедливо і злочинно. Під час Другої світової війни лише українці рятували євреїв, почасти ризикуючи життям.

Настала пора віднайти формулу конструктивної співпраці між українцями та євреями й усунути все, що заважає людськи жити. Основна роль у цьому процесі належить єврейству. Не атакуйте нас безпідставними звинувачуваннями в антисемітизмі. Ми лише захищаємося. В українсько-єврейських взаєминах не повинно бути ні атак, ні захисту, а лише дружба та взаємоповага.

І. БЕЛЕБАХА,
доктор економічних наук,
професор Харківського
Національного
технічного
університету
сільського
господарства
ім. П.Василенка

подразником для виникнення гітлерівської політики винищення єврейства. Проте ці трагедії не вплинули на поведінку світового єврейства. Воно, як і завжди, ставиться до інших націй зверхньо, викликаючи цим самим ненависть до себе. Такою ж ненавистю воно платить своїм супротивникам.

І хоча «Кіцур Шульхан Арух» вчить, що гордіня — негарна якість, насправді євреї пройняті нею, приносячи інші етноси. Окрім того, єврейство відоме різними таємничими схемами своєї діяльності — факт украй обурливий.

4. Чи сприяє ця книжка вихованню юдеїв у дусі ненависті та зневаги до неєвреїв?

Так, книжка пройнята ненавистю і зневагою до неєвреїв. «Людина (тобто — єврей. — І.Б.)... хай поменше працює і займається Торою» (розділ 29, п. 6). А ось заклик до євреїв: «Будь сміливим, як тигр, легким, як орел, швидким, як олень, мугутним, як лев, виконуючи бажання Отця твого, Який на Небесах» (розділ 1, п. 3).

То хіба тигр, орел, лев асоціюються з любов'ю до людини? Проти кого спрямовано цю ненависть? Проте і тут фарисейство. Євреї в Україні, особливо у період комуністичної тиранії (1917 — 1991 рр.), їли хліб, спечений не євреями, а українцями. Водночас ці їдці дармового і смачного хліба ненавиділи та знищували

№8

УКРАЇНСЬКИЙ КОНСЕРВАТОР

газета в газеті Української Консервативної партії

На часі

Політичні партії створюються на базі певної ідеології і прагнуть, щоб її носії опинилися при владі. Тому розбудова партії — це насамперед розбудова майбутнього державного устрою. Без завчасної підготовки партією моделі бажаного майбутнього та «владних команд» від районного до державного рівня прихід до влади є безперспективним і взагалі непотрібним. Звідси випливає, що партійне будівництво — будівництво майбутньої державної влади на певній ідеологічній основі.

Ідеологія нашої партії — це український консерватизм, тобто націоналізм, який спирається на українську духовність, моральність, традиції та звичаї. Головними для нас є Бог і Україна, Українська нація, українська родина та українська власність. Ми бачимо, що нинішня державна влада не відповідає Українській національній ідеї, а її особистий склад — переважно неукраїнський. Зруйновані промисловість і сільське господарство, руйнується освіта, наука і культура. Народна українська власність опинилася в неукраїнських руках: підприємства, ЗМІ, банки, корисні копалини, торгівля і багато інших галузей народного господарства України. Величезну кількість парламентських та урядових місць (до 45%) посідають представники однієї національної меншини — єврейської, яка становить лише 0,2% населення нашої країни. Така надзвичайно висока непропорційність у володінні народною власністю та у державній владі є, вочевидь, не результатом чесної конкуренції, а швидше — організованого пограбування та поневолення представниками цієї меншини (серед останніх ЗМІ називають чималу кількість кримінальних злочинців і навіть психічно хворих людей).

Сподівання на нову владу команду В.Ющенка не виправдалися, оскільки злочинний **кучмизм** замінено на не менш загрозливий **кумизм**, де прізвища

НАЙБЛИЖЧІ ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ

Порошенка, Зінченка, Безсмертного, Червоценка, Жванії, Турчинова, Рибачука та багатьох інших жодного національного оптимізму не викликають. Тому нам всім потрібно відмовитися від утопічної мрії про «доброго царя» та зрозуміти одне — єдиним порятунком Української нації є її самоорганізація. Націоналізм — **самоорганізація** — українська державність є, таким чином, необхідними складниками розбудови нашого бажаного національного майбутнього.

ОРГАНІЗОВАНЕ УКРАЇНСТВО ТА ЙОГО ІНСТИТУЦІЇ

Державною ідеологією ми бачимо **український консерватизм**, який повинен стати стрижнем **національного солідаризму**. Для цього необхідно на базі обласних і районних організацій УКУП створити організаційні структури **Українських територіальних громад**, які стануть необхідним середовищем для відбору та підготовки національних кадрів для всіх рівнів державної влади. Організованість українства — єдиний шлях до розбудови української України. При Українських громадах повинні постійно діяти **Українські культурно-просвітницькі центри**, які мають стати незгасним вогнищем великої української культури. Такі центри мають плідно співпрацювати насамперед з творчими спілками, вчителями української мови та літератури, вчителями історії та суспільствознавства, а також з

працівниками бібліотек та архівів. Саме ці українські люди є збе-

рігачами та носіями української культурної спадщини, яку необхідно донести до всього українського загалу. Постійно працюючи з представниками зазначених професій, Українські культурно-просвітницькі центри зможуть донести свою місію до кожного українського села.

При Українських територіальних громадах необхідно створити також **Українські народні університети**, які б забезпечили викладання для дорослого українського населення таких блоків знань: основи християнської віри, українознавство, основи політичної науки, основи економіки та підприємництва, основи правознавства, основи психології. Навчання в народних університетах потребує необхідного викладацького складу та науково-методичного забезпечення, а також функціонування різноманітних **консультативних центрів** — правничих, підприємницьких, українознавчих, психологічних та ін. Відповідно до місцевих особливостей народні університети мали б і відпові-

дно специфіку (промислову, аграрну, торговельну та ін.), оскільки головна мета народного всеобучу — надати кваліфіковану допомогу населенню в організації власного соціально-економічного життя. Забезпечити створення і роботу таких народних університетів нам з вами до снаги.

Необхідним складником Українських територіальних громад повинні стати регіональні центри **кооперативного руху**, мета якого — в і д р о д ж е н н я українського господарювання на основах національного солідаризму. Головним завданням таких центрів є навчання селян через систему народних університетів ефективної практики господарювання в кооперативних умовах (економічні, правові, агротехнічні знання), а також створення кас взаємодопомоги та інших структур взаємодії.

«ПАРАЛЕЛЬНІ» ОРГАНИ САМОВРЯДУВАННЯ

Однак і це ще не все. Українські територіальні громади повинні сформувати «паралельні», «запасні» **органи самоуправління** села, району, міста, області, держави з відповідними напрямками діяльності. Ці «паралельні» владні структури повинні постійно вивчати стан справ на своїй території, розробляти відповідні проекти та вносити їх на розгляд чинної влади. Робота у «паралельних» органах влади стане ефективною школою управління для майбутніх державних посадовців, яким не треба буде витрачати час на ознайомлення

ефективних органів самоврядування належить українському козацтву. При МАУП створено Український Військово-Козацький інститут ім. Великого князя Святослава. Настав час поширити його досвід на всіх територіях України, створивши разом з місцевими козацькими формуваннями **факкультети та відділення** цього інституту на місцях. Наступний крок — створення військово-козацьких **ліцеїв**. Протягом року буде створено всеукраїнський козацький **табір**, де курсанти зможуть проходити відповідну практику та вчитися вести козацьке господарство. Для такої практики необхідно створювати при українських громадах, відповідно до чинного законодавства, **козацькі формування** з охорони кордонів і громадського порядку. Такі формування та продумана система військово-козацької підготовки сприятимуть появі в Україні професійної військової верстви, а згодом — і **боездатної професійної армії**. Сьогоднішнє нищення армії треба зупинити. Всі ці розмови нинішніх урядовців про те, що «НАТО нас захистить» є невив-

ражданою недолугістю або свідомою зрадою. Найбільша в Європі держава, якою є Україна, повинна мати відповідну армію для захисту свого народу і території.

І насамкінець. Ідеї потребують поширення. Для цього необхідно: забезпечити вільний продаж газет і журналів Федерації патріотичних видань України в усіх містах та районах, де створено наші осередки; кожному осередку випускати свою «малотиражку» (до 1 тис. примірників), що збільшить сукупний наклад патріотичної преси ще на кілька десятків тисяч; щомісяця відкривати у своїх містах і районах торговельні точки з розповсюдження патріотичних видань. Усе це дасть змогу нашим співвітчизникам знати правду про стан справ у державі за умови чужинської інформаційної експансії, а правда завжди перемагає. Якщо Українство стане організованим і озброєним Правдою, воно навіки залишиться переможним.

Георгій ЩОКІН,
голова
Української
Консервативної
партії

Нарада

СПИРАЮЧИСЬ НА УКРАЇНСЬКУ ДУХОВНІСТЬ

Наприкінці серпня відбулася нарада керівництва МАУП та Української Консервативної партії. З вітальним словом до учасників зібрання звернувся президент МАУП і голова УКУП Георгій Щокін. У своєму виступі він зосередив увагу на першочергових завданнях українських патріотів, наголосивши, зокрема, що ідеологія партії — це український консерватизм, який спирається на українську духовність, на моральні цінності народу, його традиції та звичаї.

Під час цієї представницької наради обговорювалися також стан і завдання розбудови УКУП, фінансового та матеріаль-

ного забезпечення діяльності УКУП, створення регіональних громадських організацій «Українська громада» та козацьких формувань з охорони громадського порядку, впровадження системи партійно-політич-

ного навчання УКУП, діяльності Народних університетів та Українських культурно-просвітницьких центрів, створення Федерації юристів України та її регіональних підрозділів.

✓ Духовний вимір

ЗЕМЛЯ ПРАЩУРІВ —
ТВОЯ ЗЕМЛЯ

Літні козацько-військові табори на острові Хортиця — школа мужності для українських юнаків

Недавно члени Молодіжного крила харківських консерваторів святкували День ушанування предків на Донецькому городищі — одному з найдавніших пам'ятних місць Слобожанщини. Крутосхили городища з одного боку омиваються річкою Уди, з другого — оперізується трасою, з інших — спадають урвищами. Неймовірно енергетичне місце, яке, немовби магнітом, вабить до себе харків'ян, які знають про це.

Ось і нині святкувати разом із десантом консерваторів, які приїхали зі своїм оркестром і співаками на чолі з козацьким полковником, композитором Іваном Зозулем, зібралися близько півтори сотні мешканців довколишніх селищ Харківського району різного віку, від наймолодших до найстарших. Відбулася розмова про одвічні духовні цінності давньої української нації, про могутній оріансько-ко-

зацький дух наших предків та про потребу продовжувати їхні традиції; були розповіді й про українську консервативну партію, її лідерів. Чимало було охочих одержати подарунків — книжки Георгія Щокіна про засадничі принципи консерватизму, примірники часопису «Персонал» і тижневика «Персонал Плюс». Мистецький колектив Івана Зозулі розважив глядачів-слухачів народними піснями патріотичного

змісту, творами самого керівника, запросив усіх до запального танцю, чим присутні охоче скористалися.

Потім молоді консерватори, частина яких на чолі з Андрієм Білецьким і Вадимом Трояном недавно повернулася з літніх козацько-військових таборів на острові Хортиця, де, за твердженням керівника МК УКП В.Куровського, проявила себе з якнайкращого боку, порадували присутніх козацькими забавами: захоплюючим видовищем перетягування каната, азартними поєдинками рукопашу.

Коли на давнє городище почав спускатися вечір і на небі з'явився місяць-повня, молоді козаки-консерватори спорудили хрест. Запаливши факели, понесли його на найвищий пагорб і встановили на честь предків, прочитавши урочисту молитву; потім на березі річки спалахнув тризуб-триглав і в космічну глиб темені полетіли молодечі кличі-заклики: «Слава Україні! — Героям слава!»

Того дня було створено Харківську районну організацію УКП, яку очолив Іван Зозуля.

Валерій
ДЯЧЕНКО

✓ Із пошти лідера партії

ВІДНОВІМО ВЕЖУ
КНЯЗЯ СВЯТОСЛАВА

Високоповажний Георгію Васильовичу Черкашину належно поціновує Ваші патріотичні зусилля, зокрема створення пам'ятника військовому та політичному діячеві Давньоруської держави — Київської Русі, великому князю Київському Святославу Ігоровичу в столярному місці нашої держави Києві.

Від імені широкої громадськості Шевченкового краю, колись нашої державності, звертаємося до Вас, щирою патріота України, з ласкавим проханням очолити святу справу у відбудові унікальної історико-культурної та архітектурної пам'ятки «Вежі князя Святослава», збудованої князем Михайлом Воронцовим за проектом архітектора Григорія Торічеллі 1840 року біля с. Будища, що за 20 км від Черкас. 1943 року німецькі спецпідрозділи цю вежу зруйнували перед наступом військ Червоної Армії, а партизанське село спалили.

Під час відбудови цієї унікальної пам'ят-

ки в Богом створеному урочищі «Мошогір'я» з унікальним англійським ландшафтным парком буде створено національно-міжнародний туристичний центр — як міст, що історично з'єднає Київ—Трахтемирів—Канів—Родень—Черкаси—Чигирин—Суботів—Холодний Яр.

Створення цього комплексу підніме авторитет України у всьому світі.

Маємо велику надію на вашу підтримку та порозуміння.

Ваша стаття на шпальтах газети «Персонал Плюс» зі статтею «Служитимемо Богові та Україні» надихнула нащадків козацького краю звернутися до Вас з цим нагальним проханням.

Низький уклін із землі Тараса.

Залишаємося з правдивою пошаною і повагою виконавчий директор благодійного фонду ім. О. Гончара А. НАДТОЧІЙ

✓ Влада

Шановна редакціє! Хотіла б внести власний штрих щодо тлумачення одного, на жаль, вельми типового явища, що спостерігалось за кучмівського режиму. На жаль, це явище існує і нині, сподіваюся, лише як спадщина минулого.

Приклад? Будь лас-

ХТО
В УКРАЇНІ
ГЕРОЙ?

ка. Є така собі мила сімейка Засух. Дивні люди. Збудували маєтки, завели макові плантації, зробили «щасливе» життя для кріпаків у своїй латифундії... Ідилія, одне слово. Але дозволяйте запитати: за які «особливі» заслуги пані Засуха має звання Героя України? Мабуть, немало крові пролила за рідну землю чи видатними справами на благо Вітчизни ушавилася?..

Як нормальні українці дивляться на таких собі Героїв? Минулий режим яких тільки титулів і звань не роздавав своїм сатрапам. А що ж нова влада? Мовляв, не ми нагороджували, то нехай воно вже буде... А ЩО САМЕ БУДЕ? Що, Левку Лук'яненку в компанії із Засухою буде дуже комфортно почуватися? Та як взагалі можна міряти однією міркою внесок і творчий потенціал людини, яка за Батьківщину поклала життя, й особи, яка невідомо за які досягнення отримала звання і вже цим дискредитувала святе звання — Герой України?..

Невже тепер до всіх цих «звань» кучмівської пори дописувати літеру «к», щоб розрізнати нагороди тодішні і нинішні?

На мій погляд, партія могла б зініціювати перегляд і в конкретних випадках — скасування всіх цих титулів, що їх носять люди, не гідні навіть просто високого звання Громадянина України. Не кажучи вже про право називатися Героєм.

Валентина
СОКОЛЬНИК,
голова Дніпровської районної організації УКП

Київ

Богдан ВОВК

✓ Економіка

БОРИСЛАВ: ГОЛЬДКРЕМЕРІВ УЖЕ НЕМА,
натомість — Ахметови та Немировські?

Ще зі шкільної програми з курсу української літератури пам'ятаємо, як гнівно сміявся збунтований Борислав епохи Івана Франка. Доведений до відчаю всілякими гольдкремерами та гаммершлягами, робочий люд нафтодобувного міста спромігся на почати хай і стихійний, та все ж протест. З видатного твору — повісті «Борислав сміється» Великого Каменярка видно, що гніт бориславців доводилося терпіти і соціальний, і національний. Насправді, одне накладалося на інше, бо коли проаналізувати етнічний склад трударів, то виходило, що все то — здебільшого місцевий люд, прикарпатські русини, а власниками є зайди, чи то французи, чи бельгійці, а найчастіше з «богообраних». В умовах австрійської конституційної монархії кожна група боролася за права людини, однак та людина зазвичай не була українською...

Що ж змінилося через століття після того, як Франкові «ріпники» (черпали ropу, тобто нафту, та добували земліанний віск — озокерит) вдалися до такого масштабного спротиву? Багато чого і нічого — ця відповідь є, напев-

не, найстишлишою і найправильнішою з усіх можливих варіантів. Борислав, звичайно, відбудували. Набрали нових робітників на копальні, що належали чужинцям. Тим часом розвалилася Австро-Угорська імперія, народи здобули політичну свободу, перенесли міждержавні кордони, утворили незалежні держави... Але чи стали повноправними господарями у тих державах? Чи справді можуть вільно порядкувати у «своїй хаті», розпоряджатися надрами, усіма багатствами, що їх дає рідний край і продуктивна праця, грошовими та іншими ресурсами? Заледве. Борислав тут не виняток, а скоріше — правило, і події, про які йдеться, підтверджують цей висновок.

Підприємство, яке нині називається ВАТ «Бориславський озокерит», існує вже добру сотню років. Прототипи героїв Франка спускалися, власне, до його копалень наприкінці XIX — початку XX століття. Останніх 30 років — спеціалізується на випуску канатних мастил, кабельних наповнювачів, захисних восків, воскових сплавів. Зайве наголошувати, наскільки потрібна ця продукція на заводах

України і з яким нетерпінням її там очікують, наприклад, на Дніпропетровському шинному чи на його побратимі у Білій Церкві. З іншого боку, на самому «Бориславському озокериті» працює дві сотні трудівників, які виготовляють (виготовляли — ?) тої продукції на 6 мільйонів гривень щороку. Зрозуміло, що за всім цим стоїть наявність робочих місць і зарплат, можливість утримувати сім'ї багатьох бориславців, сплата податків до державного та місцевого бюджетів. Як ти здогадуєшся, читачу, підприємство зупинилося. Його директор (голова наглядової ради) Ярослав Чарнош бідається, що змушений був зупинити виробництво з першого серпня поточного року. Причина «проста» — різке подорожчання сировини на заводі-постачальнику, що перетворює виробництво у Бориславі на збиткове. Знову гіркий сміх крізь сльози...

— Основним матеріалом, необхідним для виготовлення нашої продукції, є петролатум, — розповідає Ярослав Михайлович. — А виробником-монополістом петролатуму в Україні, своєю чергою, є Кремен-

чукський нафтопереробний завод «Укртатнафти». Ситуація, що склалася у зв'язку з приватизацією 1990 року та частою зміною господаря «Укртатнафти», власне, й призвела до нестабільності в роботі, а відтак і частій відмови в поставці петролатуму взагалі.

Щоправда, останнім часом, зауважив директор, набула поширення практика відпускання продукції через посередників: «Нафтохімік» (Кременчук) і ТзОВ «Новоїл» (Київ).

Однак ціни внаслідок такої маніпуляції зростають катастрофічно. Наприклад, на одну тону петролатуму накидається... 1000 гривень! При цьому фактично нічого не роблячи! Просто на основному заводі в Кременчуці «Нафтохімік»-посередник встановив свої резервуари, і коли після перегонки нафти залишається петролатум, його зливають до цих ємностей. Звідти він впливає вже значно дорожчим.

— Звичайно, це тяжкий удар по нашому виробництву, — вважає Чарнош. — Рентабельність у нас і так невисока, усього лише 2–3 відсотки, технологія застаріла. Щоб зменшити енер-

гоемність і зекономити газ, ми запровадили газ двотижневий безперервний (цілодобовий) цикл (працівники міняються знімами), після чого газом котли на два тижні. Тепер запроваджена посередником дорогою визна з'їсть нашу рентабельність і перетворить завод на збиткове виробництво.

Пам'ятаю часи, коли тону петролатуму коштувала якись чотириста гривень. І це було не за царя гороха, а всього лише якихось 5–6 років тому. Тепер «Нафтохімік» вимагає 2950 гривень за тону, а наша місячна потреба — 100 тонн. Нескладний підрахунок показує, що буде результатом такої «економіки».

Українські підприємства, ділитися спосередженнями-роздуваннями Ярослав Чарнош, наскільки мені відомо, отримують канатне мастило від трьох постачальників: «Бориславського озокериту» (у нас якості найвища), Бердянського заводу (якість на другому місці) та з Білорусі. Виходить, що триває планомірна робота, аби знищити вітчизняного виробника.

Бориславський директор має цілковиту рацію. З часів

Франка змінилися лише прізвиська експлуататорів: колись визискували наш люд і випомповували надра гольдкремери та гаммершляги, тепер (як у нашій історії) їхні місця зайняли усілякі ахметови та немировські (дарма, що їхній осідок на Сході, а не в Прикарпатті). Та якщо колишні, що відійшли в історію, відверто декларували своє чужинницьке походження й репрезентували чужинський інтерес, то нинішні грабують народ уже під стягами незалежної України (від чого гірката несправедливості востократ зростає), яка недавно відсвяткувала 14-ту свою річницю.

У Бориславі усе ще покладають надії на українського Президента, хоча відверто заявляють, що авторитет Віктора Ющенка і віра в нього зменшуються тією мірою, як люди переконуються у невідповідності слова і діла. Потуги ліберально-космополітичної команди, яку він привів до влади, з одного боку, і реальні вимоги життя — з іншого, щодня доводять: помаранчевий колір не надто годиться для забарвлення революції.

Зворотний зв'язок

Патріотичні ідеї, що містяться у засадничих принципах Української Консервативної партії, знаходять дедалі ширшу підтримку серед наших співвітчизників. Про це свідчать, зокрема, й листи, які надходять на ім'я лідера УКП Георгія Щокіна. Люди не лише цікавляться історією та традиціями українського консервативного руху. Вони переймаються сьогочасними проблемами краю, прагнуть докласти власних зусиль для розбудови України на засадах високої духовності. Чимало з них вважають, що Українська Консервативна партія — партія тих, хто любить Україну, для кого вона є рідною землею, землею могили наших пращурів, тереном для повсякденного діяння і сподівань на майбутнє.

Ось лист добродія М.Лебеда з Миколаєва: «Вельмишановний Георгію Васильовичу! — пише він. — На інтернетівських сайтах прочитав про створення Української Консервативної партії, але — майже тільки це. До того ж я мешкаю на півдні країни, а в нашому регіоні, на жаль, немає можливості отримати правдиву інформацію про політичне жит-

Валентин Вишневський,
голова Херсонського осередку УКП:

«ДО НАС ІДУТЬ ТІ, ХТО ЛЮБИТЬ ВІТЧИЗНУ»

тя в Україні. Тож хотів би докладніше довідатися про УКП. Може, в нашому місті

є осередок партії? Якщо є, то дуже прошу повідомити адресу або телефон...

Партійний осередок у Миколаєві є, пане Лебідь, він розташований в об-

ласній філії Міжрегіональної Академії управління персоналом.

«Із журналу «Персонал» довідався про існування Української Консервативної партії, ознайомився з її Статутом, — пише Геннадій Васильович Кошман. — Засади, викладені в програмних документах УКП, збігаються з моїм баченням майбутнього України. Комуністом ніколи не був, а УРП «Собор», де я перебував останнім часом, дуже змінило своє обличчя, мені соромно за це.

Чи є в Харкові осередок УКП? Якщо так, то допоможіть його знайти...»

Так, шановний Геннадію Васильовичу, і в Харкові діє обласна організація Української Консервативної партії. Очолює її Валерій Петрович Дяченко, його телефон 62-88-48. Звертатися можна також до Харківської філії МАУП.

На нараді керівників УКП, що відбулася недавно, відзначалася робота Херсонської обласної організації УКП. Тут створено осередки в дев'яти районах області з двадцяти. Діють вони і в селищах, а також у містах обласного підпорядкування — Каховці та Новій Каховці.

— Прагнемо, щоб осередки діяли в тісному

зв'язку один з одним, аби спільними зусиллями вони творили певну політичну атмосферу. Робимо все необхідне для перемоги ідеї консерватизму, відродження української нації, створення Української України. Це я вважаю одним з основних напрямів нашої діяльності, — зазначає голова обласної організації Валентин Петрович Вишневський.

Створено організації у Високопільському, Великоколекському, Білозерському районах. Стратегічний напрям — розбудова сільських осередків, вважає керівник Валентин Вишневський. І додає: в селі Музиківка, розташованому за вісімнадцять кілометрів від обласного центру, — 12 членів УКП. Часто зустрічаємося з ними, роз'яснюємо їм ідеї українського консерватизму, забезпечуємо їх необхідною літературою, газетами, журналами.

— Прагнемо дійти до найвіддаленіших районів області. Нині уже майже півтори сотні людей написали в заяві: «Прошу прийняти мене до лав Української Консервативної партії...» Ми йдемо до людей, люди ідуть до нас. Переконаний: ідуть ті, хто любить нашу Вітчизну.

Олександр КАВУНЕНКО

Кооперативний рух

Як відомо, кооперативний рух започаткували 28 робітників-ткачів англійського містечка Рочдель 1844 року, а Статутні «Рочдельські принципи» стали зразком організації та діяльності споживчих товариств, а також інших різновидів кооперації, які успішно розвиваються в Англії, Ірландії, Німеччині, Данії. Кооперацію активно підтримують тодішні Католицька Церква, Англіканська та Лютеранська, а на українських землях — Українська Греко-Католицька Церква. І навпаки, проти неї виступило царське самодержавство та одержавлене московське православ'я.

Незважаючи на заборони й переслідування українського кооперативного руху царством як «малоросійського сепаратизму», «мазепинства», знедолені українські селяни досить швидко зрозуміли всі вигоди європейської кооперації; споживчих, кредитних, постачальних, переробних, збутових селянських кооперативів. Самобутня українська кооперація протистояла колоніальному московському «дикому капіталізму» та класовому соціалізму, користувалася всенародною підтримкою у найскладніші історичні часи.

Скажімо, в Українській Народній Республіці (1917–1918 рр.) в умовах воєнної руйни, політичних переворотів, військових інтервенцій кооперація стала духовною і матеріальною базою творення національної держави. Вона забезпечувала міське населення продуктами харчування, паливом, а сільське — необхідними промисловими товарами та виробничими засобами; спонукала людей до свідомої громадсько-господарської діяльності. Кооперативні

установи УНР розробляють економічні основи розвитку держави, умови повоєнної відбудови та міжнародних зв'язків, займаються вивченням кон'юнктури світового ринку та попиту на продукцію сільського господарства. Кооперація стала соціально-економічним і духовно-культурним фундаментом молодого національного держави. Її визнав світ. Однак паростки демократичної кооперативної держави нещадно розтоптав більшовизм.

А, наприклад, західноукраїнська кооперація, яка започаткувала свою діяльність в умовах Австро-Угорщини, продовжувала працювати в умовах політичних, економічних і територіальних обмежень польським урядом (до теренів Львівського, Тернопільського і Станіславського воєводств), світової економічної кризи 30-х років минулого століття. Вона стала складником національної ідеї, надійним захисником життєвих інтересів знедоленого українського селянства Галичини, входила до Міжнародного кооперативного альянсу та міжнародних торговельних організацій, розвивала проблемно-орієнтовану освіту й аграрну культуру селян, регулювала ринкові виробничі відносини дрібних селянських господарств у сфері ціноутворення, заготівлі й збуту сільгосппродукції для потреб внутрішнього ринку Польщі й продовольчої безпеки краю, забезпе-

чення експорту в країни Європи, здійснювала постачання матеріально-технічних і виробничих засобів селянським господарствам. Кооперація дбала про норми соціально-побутової моралі широких верств українського населення, протистояла чужинницькому пануванию, стала практичною школою морально-етичного формування патріотичної національної кооперативної еліти, перетворившись у найавторитетнішу громадську інституцію краю, яка здобула всенародне визнання «святої народної справи».

Історики й дослідники називали українську кооперацію по-різному: «державою у державі», «сіллю землі», «культурним національним надбанням», «економічним феноменом українства», «визначальним чинником національного відродження, його рушієм і епіцентром», «найзначнішим соціальним інститутом народу», «засобом реалізації природного українського демократизму», «видатною галуззю народної соціальної творчості», «ідеєю суспільної дії», «етикою самовдосконалення», «кооперативним генієм українців», «наукою і мистецтвом консолідації». Усі ці визначення підтверджують, що українська кооперація була надійною суспільною основою становлення національної ідеї в Україні, з якою нещадно боровся більшовизм.

Комунототалітаризм не лише знищив матеріальні та духовні здобутки

української кооперації, спотворив, дискредитував і спалював в очах народу принципи й мету кооперації, під приводом українського буржуазного націоналізму фізично знищив її еліту, умертвив Великим голодомором селян ідею аграрного кооператизму, створив власну т. зв. «совєтську кооперацію», яка десятиліттями займалася пограбуванням і дискримінацією соціальних інтересів сільського населення, стала способом наживи й спекуляції партійно-владної номенклатури.

Після заборони в Україні кооперації продовжує активно розвиватися в українській діаспорі. 1973 р. з ініціати центральних українських кооперативних установ США, Канади та Австралії була створена Українська Світова Кооперативна Рада (УСКР), яка 2003 року об'єднала у кредитних спілках 178 965 чоловік. Її активи становили близько 3 мільярдів доларів США.

Українська Світова Кооперативна Рада — потужна кооперативна фінансова організація, яка надає матеріальну допомогу членам кооперативів, а також підтримує українські світові громадські надбудови, школи, релігійні, суспільно-допомогові й молодіжні організації, мистецькі колективи, наукові й видавничі центри та надає допомогу тим, хто її потребує, і новоприбулим українським громадам Світового Конгресу Українців та ін.

За роки незалежності олігархічна влада в Україні не спромоглася ухвалити повноправне кооперативне законодавство, яке відповідало б світовим стандартам. З відомих причин така влада намагалася позбавити селян права кооперативної співпраці та взаємодопомоги — надійного самозахисту життєвих потреб, перевірених досвідом селянства світового.

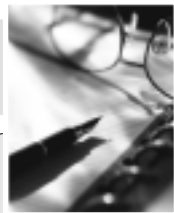
На противагу егоїстичному ненаситному капіталізму й монопольному державному колективному латифундизму (від якого відмовився і комуністичний Китай) сільськогосподарська кооперація стає національним народовладдям — «державою в державі», яка «знизу» дбає про інтереси кожної сім'ї, родини, громади, про їхню людську та національну гідність. На таке, до речі, далеко не завжди здатен неповороткий владний механізм держави. Лише кооперації до снаги захистити народ від визиску й безправ'я, сприяти децентралізації органів державної влади, допомагати організаційному та матеріально-фінансовому розвитку місцевому самоврядуванню територіальних громад і становленню державної влади загальнонародних інтересів, стати захисником людяності, гуманізму та демократії у державі.

Нині в Україні триває жорстока боротьба колоніальних антиукраїнських сил за знищення державності і прав українського народу бути господарем

на рідній землі. Вона ведеться лукаво і сплановано під прикриттям політичних партій та організацій, фінансованих криміналізованих олігархічних кланів. Своїми популістськими гаслами вони прагнуть ошукати українське суспільство і чинять жорстокий спротив відродженню елітарного українського національного кооперативного руху. І це не випадково. Адже кооперація — чи не єдиний, як на мене, громадський рух, що має значний реформаторський вплив на соціальні умови життя й оздоровлення економіки, зокрема сільського господарства. Ворожу підривному антидержавну діяльність в Україні провадять Православна Церква Московського Патріархату та численні релігійні секти.

Антиукраїнські сили активно протидіють інтеграції та зміцненню єдності українського суспільства, намагаються перешкодити його розвитку. Проте природні закони Землі й Космосу відповідають національній ідеї. Її складник — сформований самобутній досвід кооперативної засади духовно-світоглядного ідеалу національного характеру, своєрідності української душі. Ось чому до морально-етичних засад вітчизняного кооперативного руху повертаються сьгодні сповідники українського консерватизму. Адже це випробуваний часом засіб відродження пріоритетного права на моральні, духовні та матеріальні національні цінності, надані людині Вищим Розумом.

Федір КОВАЛЬ,
голова Львівського
обласного товариства
«Український
кооперативний рух»

Із класики консерватизму

ВЕЛИКИЙ ІСТОРІОСОФ ДОБИ

Степан ТОМАШІВСЬКИЙ (1875–1930) — один із найвизначніших істориків України з титулом «найвизначніший історик Галичини», талановитий публіцист із даром передбачення, мудрий політик. Після закінчення Самбірської гімназії та історичного факультету Львівського університету, де студював у семінарі проф. М. Грушевського, учителював у гімназіях Перемишля, Бережан, Львова, викладав історію України у Львівському і Ягеллонському університетах. З 1913 р. очолював Наукове Товариство ім. Шевченка. У 1919–1921 рр. представляв Галицький Уряд у Парижі та був послом Галичини в Лондоні. З 1921 р. у Берліні редагував часописи «Українське слово» й «Літопис» і організував видавництво «Ратай», а в 1925–1926 рр. редагував у Львові двотижневик «Політика». З 1927 до кінця життя працював у Ягеллонському університеті Кракова. Широкий обсяг наукових зацікавлень С. Томашівського потребував ґрунтовного вивчення історичних джерел, тому він оволодів п'ятнадцятьма мовами — давніми й новими європейськими.

У своїх наукових працях С. Томашівський виявляє не тільки талант уважного проникливого дослідника історичних джерел, а й сильний критичний хист на ґрунті широкого світогляду, що є визначальною рисою правдивого історика. Вчений мав також велику громадянську відвагу піддати сумніву засадничу настанову визначних українських істориків «народницької школи» й зумів переконливо довести односторонність висновків цих вчених, які зводили процеси української історії до інтересів соціально упосліджених верств. Ще зі свого селянського дитинства С. Томашівський органічно засвоїв моральну засаду цілісності життя народу й перейнявся розумінням, що ідея питомої держави є вродженою в українців.

С. Томашівський став основоположником української державницької історіографії, провідником державницької ідеології. У своїх працях вчений дав класичний приклад державницького пояснення історії українського народу й на цій правдивій позиції його погляди збігаються з поглядами П. Куліша на руйнівні сили в українській історії. Мало хто знає, що С. Томашівський був учителем В. Липинського й спонукав його до студій над історією України. У критичних корективах до творів і виступів В. Липинського С. Томашівський настановляв «не виходити від якоїсь улюбленої доктрини, а лише від якогось факту», аби творча сила поколінь народу не перевелася на ніщо в хаосі формалістичних доктрин. І хоч як С. Томашівський цінує історичні факти, в його працях немає зайвих подробиць, бо вони «вбивають загальні ідеї, тобто найважливіше в історії».

Будучи ідеологом і активним державницьким діячем, С. Томашівський, однак, застерігав українське суспільство від самогіпнотизування словами «державна, держава, держава» в складному процесі будівництва власної державності. На жаль, це лишається надто актуальним і сьогодні. Великий історіософ знав, що людський загаль передусім необхідно виховати до національної державності, починаючи від своєї питомої ідейної засади, через цілу низку історичних чинників — політичних, культурних, економічних. Людність України має пройти духовно-історичний шлях до української нації, виразно усвідомивши власну національну індивідуальність.

Відзначаючи об'єктивність історичної концепції С. Томашівського, наведу проникливе спостереження зі статті до 20-річчя смерті вченого: «Сьогоднішній поважний читач, що не є хворий на «гурра-патріотизм», не закидатиме С. Томашівському, а навпаки, високо оцінить його історичну об'єктивність, бо в своїх історичних працях він не писав виключно проти Москви або проти Польщі, а про Україну» (зб. «Україна», 1951).

Оцінюючи стан українського суспільства, у статті «Чи є українська національна ідея?» (1921), С. Томашівський пише, що «нинішнє поняття України мало має спільного з географією, а ще менше з геополітикою. В таких обставинах не дивно, що ідея народу як людності в наших ідеологіях дуже мрячна: в одних Українець тільки той, хто лівіший есдеків, без огляду на расу і мову; в інших тільки греко-католик має право бути членом нації та ін. Про історичний елемент у тих ідеологіях нема що й говорити. Національні ідеології, про які тут йдеться, не то не історичні, вони всі просто антиісторичні». С. Томашівський відстоював цю істину з лицарською відвагою, незважаючи на агресивне ставлення до неї недової громадської думки. С. Томашівський, як і П. Куліш, покладав надію на майбутнє покоління українців. Саме молодий український силі й прозорлий національний свідомості адресує вчений збірку історико-публіцистичних есеїв «Під колесами історії» (Берлін, 1922; перевидано в Нью-Йорку 1962 року), наголошуючи в передмові, що «...самопізнання і самопризнання то передумова самопоправки, а без цієї останньої — ми пропадемо». Особливий ідейний сенс у цій збірці має дослідження «Куліш і українська національна ідея».

Олександр ШОКАЛО

1. НЕПОПУЛЯРНІСТЬ КУЛІША

Україна — то обіцяна земля для людей, які шукають народної слави; для письменників, артистів, політиків і отаманів. Так було здавна, так зосталось і досі. Одні здобувають популярність, переймаючи певні клічі, вкорінені серед народних мас; інші — стаючи на службу певним модним ідеям, придуманим для щастя тих же мас. У висліді — кож-

розвита одна дорожча прикмета, яка дуже рідко стрічається між Українцями, себто сміливість висловити щиро свою думку, постояти за неї, хоч би вона й як не подобалась загальному; взагалі відвага бути непопулярним — а матимемо психологічний підклад тої моральної самоти, в якій він провів мало не весь свій вік і яка перейшла згодом й у фізичну відчуженість від людей. Та не про відносини Куліша до по-

Степан Томашівський

КУЛІШ І УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ

ний десятих український інтелегент тішитися, як за життя так і по смерті, звичайно більше за життя, добре заслуженою всенародною славою. Та це правило не зосталось без винятку. Серед безлічі прославлених батьків народу, якими обдарувала нас історія XIX ст., є одна постать самотня, яка не знала благовонних кадил громадського почитання і візантійської чолобитності, ні за життя, ні по смерті, дарма що ця постать висока і далеко перевищує пересічного національного святого всіх українських земель. Це П.О.Куліш. Людина найменше популярна, найменше оцінена і, мабуть, найменше зрозуміла в усьому українському письменстві. Неначе другий Іван із Вишні, анахорет за життя, радо промовчуваний по смерті.

Причина цієї непопулярності складна, очевидно. В її основі лежить, мабуть, особиста вдача автора «Чорної Ради» — горда, аристократична, яка при всій любові до людини неприхильна юрбі і її норовам. Винен цьому, здається, його пристрасний і амбітний темперамент, який легко зражував людей і сам зражував себе до них. Далі й суперниченню з поодинокими сучасниками, не вільне від людського почуття заздрості (Єгова також заздрив!), доводило до конфліктів із особами, групами, течіями й пануючими поглядами. Коли до всього додати, що в Куліша була

П.О.Куліш

одиноких людей хочемо тут говорити, а до всього українського колективу або ще краше: до української національної ідеї.

2. КОНФЛІКТ

Критики Куліша (я сам належав колись до них) закидають йому, що він у своїх творах, поетичних і наукових, пішов у розріз із головними принципами національних змагань українського народу, в минулому і сучасному, та цим некорисно зрівноважив ті цінності, якими він збагатив національну культуру. Кулішеві «гріхи» можна зібрати коротко ось як: а) русофільство чи радше прихильність до ідеї національно-політично-

го «об'єднання»; б) польонофільство чи там признавання культурних заслуг Польщі; в) погляди, що в історії української козащини й гайдамаччини виявилися здебільшого руйнівницькі, антикультурні інстинкти Українців; г) докори українській інтелігенції, головно письменникам й ученим, що вони ідеалізують ці соромні вчинки своїх предків і цим плекають далі руйнівницькі нахили серед громадянства. Якби Куліш був допустився цих ересей тільки у своїх творах наукових (Історія возз'єднання Руси та Отпаденіє Ма-

І на культурно путь Владимирську вер- тайся.

А скільки дісталось українським письменникам і вченим, які залюбки підшиваються під авторитет Шевченка!!!
В ім'я його святе, На сором України, Ви брехні плетете Про благодать Руїни. На глум Тарасові, Жалкують наші вчені, Що не дорізали Панів ножі свячені. Що Гонти й Залізняка, Не стали там князями, Де правив Мономах З синами — витязями.

інню цього слова, як саме П. О. Куліш.

Скажу більше, він належить до цих рідких проявів нашої національної життєвості, які не допускають повної зневіри щодо дальшої долі українського народу.

3. РЕГАБІЛІТАЦІЯ

Як увесь майже свій вік, так і цілу четвертину століття по смерті стояв Куліш «сам один», нелюблений, незрозумілий, чужий, і якщо не підозрюваний у чистоті своїх мотивів і змагань, то зображуваний як людина не зовсім нормальна. А сьогодні? Я не бачу, щоб сьогодні запанувала вже інша думка про нього, одначе не сумніваюся, що настав час провірити наново вкорінені погляди на нього. Ближча аналіза всіх «провин» Куліша, зроблена із перспективи 25 літ, найпаче ж після досвідів останніх п'яти літ, мусить привести — в цьому я глибоко переконаний — до ось якого потрійного висновку:

І. Якщо муситься говорити про Кулішеві «хиби» (з такими поняттями треба нам бути дуже остережливими!), що головна з них лежала б хіба у цій психологічній недовостачі, що він, ставлячися критично, чи взагалі неприхильно, до національного сучасного і минулого, не дав і не вмів дати жадної спроби позитивної ідеології, і цим способом утруднив або й унеможливив зрозуміння його думок та приєднання прихильників.

ІІ. Щодо об'єктивних закидів, роблених Кулішеві, то при новому розгляді одна частина їх стратить уся стійкість через те, що вони типові прояви усього українського громадянства в даній фазі його національного розвитку і що майже ніхто з сучасників Куліша не вільний від тих знамен часу. Зокрема це належить до питання про українсько-московські взаємини в минулому і сучасному: виявляється, що українське русофільство не патологічна реакція проти своєрідного національного духа, тільки розвитокова фаза цього останнього, за яку нікому не слід докоряти.

ІІІ. Друга частина Кулішевих «гріхів», — себто та, яка в українській історії після княжих часів бачить перевагу негативних, руйнівних сил і змагань; яка довела поета до погляду про «політичну нікчемність України» і до гарячих протестів проти ідеалізування нашої інтелігенцією історичних і насаджування сучасних анархістичних і антикультурних інстинктів серед доброго, здібного і трудячого народу — ця частина мусить бути переписана з пасивів Кулішевого балансу в активи.

14. II. 1922.

Відповідальний редактор «Українського Консерватора»
Олександр КАВУНЕНКО

Як повідомили єврейсько-сіоністські ЗМІ, в Києві 11 вересня ц. р. відбудеться «з'їзд» єврейських організацій із 120 країн світу (насправді їх буде значно менше — можливо, по одному єврею з кожної країни і назбирається). «З'їзд» планують присвятити «боротьбі з тероризмом». Дату його проведення обрано не випадково — саме цього дня було здійснено теракт у США (який, до речі, багато дослідників пов'язують саме з єврейсько-ізраїльськими терористами). Однак чому в Україні, в її столиці? Чи не тому, що у вересні 1911 року в Київській опері єврейський терорист Мордко Богров за-

На часі

ПОПЕРЕДИТИ МОЖЛИВІ ПРОВОКАЦІЇ

ЗАЯВА Антинаклепницької Ліги України з приводу проведення в Києві всесвітнього єврейського зібрання

стрелив російського прем'єра Петра Столипіна? Було б правильно, якби всі євреї, які з'їдуться до Києва, прилюдно й масово покаялися в усіх своїх численних терористичних актах, у результаті яких загинули мільйони людей. Так, австрійського ерцгерцога Франца-Фердинанда 1914 року застрелив у Сараєво єврей Гав-

рило Принцип, після чого розпочалася Перша світова війна, яка коштувала людству понад десять мільйонів життів. Інший єврей 1918 року вбив єврейського більшовика Урицького, організатора кривавої ВЧК, що одразу дало змогу єврейсько-більшовицьким зверхникам розпочати «червоний терор». У результаті цьо-

го терору було знищено кілька десятків тисяч безневинних людей. 1926 року в Парижі українсько-го державного діяча С.Петлюру застрелив єврей С. Шварцбард, відомий своїми масовими вбивствами мирного населення в Україні під час єврейсько-більшовицької революції. В тому самому Парижі 1938 року ще один

єврейський терорист убив посла нацистської Німеччини, що призвело до сумнозвісної «кришталевої ночі». Існує також багато інших прикладів єврейського тероризму (див. аналітичну довідку «Євреї і терор у новій та новітній історії»).

Виходячи з викладеного та враховуючи численні провокації юдо-нацистських кіл на чолі з Рабиновичем, Асманом, Черво-ненком та ін. напередодні

єврейського «з'їзду» в Києві, Антинаклепницька Ліга України звертає увагу Президента В. Ющенка, Прем'єр-міністра Ю. Тимошенка, керівництва СБУ, МВС, Генпрокуратури, військової контррозвідки на можливе проведення у столиці України провокацій, зокрема терористичних дій з, цілком ймовірно, непередбачуваними наслідками.

Президія
Антинаклепницької
Ліги України

Нові горизонти

ПІДРОЗДІЛИ АМЕРИКАНСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТІВ У МАУП

Цього року на базі МАУП відкрито підрозділи Американського гуманітарного університету та Американського університету Гаваїв. Перший заклад після отримання відповідного дозволу МОН України готуватиме бакалаврів (чотири роки навчання) за спеціальностями: гуманітарні науки, управління бізнесом, готельне господарство й туризм, право й дипломатія, психологія, соціологія, політичні науки, комп'ютерні науки, інформаційні технології та освіта. Американський університет Гаваїв передбачає лише заочну форму підготовки магістрів і докторів з тих самих напрямів. Для вступу до магістратури необхідно мати бакалаврський освіту. Навчання тут триває півтора року, в докторантурі — два. І магістрів, і докторів буде поділено на дві групи: з українською (російською) й англійською мовами навчання.

Це свідчення підняття 18 липня 2005 року прапора супроводу над Капітолієм Сполучених Штатів Америки на прохання Високоповажного Джозефа Р. Бідена молодшого, сенатора Сполучених Штатів Америки.

Цей прапор було піднято на честь урочистого відкриття Американського гуманітарного університету в Києві.

Алан М. Хантман, ЧАІА
(Член американського Інституту Архітекторів)

Регіональний директор

Мохаммад Монджазі переконаний, що випускники легко вирішуватимуть проблему працевлаштування, адже висококваліфіковані фахівці, які вільно володіють англійською, потрібні кожній іноземній фірмі, яка має своє представництво в Україні.

Вітання

СУМЛІННОЮ ПРАЦЕЮ ЗМІЦНИМО СИЛУ І СЛАВУ ВІТЧИЗНИ

Високоповажний Георгію Васильовичу!

Зустрічаючи 14-ту річницю своєї Незалежності, Україна розпочинає новий етап внутрішньодержавних реформ задля забезпечення глибоких системних перетворень у житті оновленої України, розбудови Національної Соборної Держави.

Усі великі успіхи нашої держави складаються з успіхів кожного небайдужого українця — як безліч річок і потічків зливаються в один могутній Дніпро. Тож з нагоди найважливішого національного свята України щиро покладаємося на успіх наших спільних дій і продовжен-

ня активної співпраці, яка єднає нас. Адже запорука державотворчого успіху — у громадянській злагоді, високій відповідальності за доручену справу, в об'єднанні зусиль мільйонів громадян вільної і незалежної України в єдиному прагненні — сумлінною працею зміцнити силу і славу Вітчизни.

Нехай мир і злагода панують у нашому спільному домі!

Слава Україні!
Героям Слава!

Голова Конгресу
Українських
Націоналістів
О.ІВЧЕНКО

Аналітична довідка

ЄВРЕЇ І ТЕРОР У НОВІЙ ТА НОВІТНІЙ ІСТОРІЇ

Сучасні історики вважають, що одним з перших євреїв-терористів у XIX столітті був **Іполит Йосеф-Молодецький**, вихрест. 20 лютого 1880 року в Петербурзі він вчинив замах на канцлера Росії Лоріс-Мелікова. Страчений через повішення.

З 1880-го до 1881 року було кілька євреїв. Найвідоміші — **Гельфман, Гольденберг, Арончик**. Гельфман, зокрема, як безпосередньо учасником вбивства Олександра II, було засуджено до страти. Однак через її вагітність страту замінили довічним ув'язненням. Померла у Шліссельбурзі. За достовірними даними, євреєм був і безпосередній вбивця царя **Гриневський**. Це підтверджується тим фактом, що після звістки про вбивство Олександра II російські євреї влаштували гучні свята з танцями, піснями і пиятикою.

Після замаху на Олександра III (1887), крім організаторів групи терористів — **Шевирьова** і **Лукашевича**, а також конструктора бомби **Ульянова**, було підвищено **Моїшу Канчера**, власника конспіративної квартири терористів.

1897 року **Гершко Гольденберг**, один з останніх терористів «Народної волі», вбив харківського губернатора князя Кропоткіна. На слідстві видав усіх співучасників і прихильників. Повисився у камері. 1902 року розпочинається серія замахів на російських можновладців, яку здійснює терористична організація єсерів, створена **Гершком Гершуні** (1870—1908).

Сам Гершуні та його плічник **Вейненфельд** 13.05.1903 року в Києві убив губернатора Богдановича. До того ж бойова організація Гершуні вбила міністра внутрішніх справ Росії Плеве. Характерно, що за винятком вихреста **Сазонова** (Созонова) решта учасників теракту — **Боришанський, Швейцер** і **Дора Бриліант** — були євреями.

Після смерті Гершуні відбулася повна юдеїзація єсерівського терору в Росії. Організацію очолив **Євно Азеф** (1869—1918), єврей з Гродно. До керівництва, крім Швейцера і Бриліант, увійшов як ідеолог тероризму **Гоц**. З 1902 до 1910 рр. організація Азефа-Гоца здійснила кількост (!) замахів, 71 терориста було засуджено до страти.

Терористична організація Євно Азефа увійшла в історію ще й тим, що сам Азеф виявився агентом політичної поліції Росії. Він видав охоронці переважну більшість своїх товаришів по терору. Однак що характерно — серед жертв провокатора не було жодно-

го етнічного єврея.

Макс Швейцер (1881—1905), соратник Євно Азефа, керівник петербурзької філії бойової організації єсерів. Випадково підірвався на власній бомбі.

Лев Зільберберг, командир терористичного «Летючого бойового загону єсерів» (1885—1907), розпочинав терористичну діяльність в організації Азефа. Страчений 1907 року.

Мордко (Дмитрій) Богров — київський єврей. На думку сучасних істориків, типовий терорист-індивідуаліст. 1 вересня 1911 року смертельно поранив у Київському оперному театрі прем'єра Росії Петра Столипіна.

Фанні Ройт, відома більше як **Каплан** (1890—1918), з юних років у терорі. У 16 років (!!!) за організацію замаху на київського генерал-губернатора її засуджено до страти, яку потім замінили довічною каторгою. Деякі сучасні російські історики вважають, що насправді Каплан-Ройт лише взяла на себе чужу провину, а замах на Леніна організував ще один відомий єврей **Янкель Нухман**, він же — **Яків Свердлов**, ідеолог і організатор юдейського «червоного терору», розв'язаного 1918 року більшовиками Росії.

Окремо варто виділити полювання євреїв-терористів на німецьких дипломатів.

Найвідоміше з них — убивство у серпні 1918 року німецького посла Мірбаха в радянській Росії **Янкелем Блюмкіним**. Натомість мало хто знає, що майже за аналогічним сценарієм 3 березня 1932 року якийсь **Штерн** здійснив у Москві замах на посла Німеччини в СРСР. Дипломат залишився живим, від кулі Штерна загинув радник посольства. І вже зовсім зловісно виглядає загибель 1975 року німецького дипломата, радника посольства ФРН у Швеції від рук терористів з організації «Рух 2 червня». Національний склад цієї терористичної групи так засекречено, що це викликає певні підозри. Прізвище загиблого у Швеції дипломата — Мірбах. Він був двоюрідним онуком того самого Мірбаха, якого вбив Блюмкін.

Як свідчить упорядник збірника «Таємниці спецслужб ХХ століття» (Москва, 2002), відомий фахівець з цієї проблеми **Сергій Дьомкін**, ще 1897 року, одразу після створення Всесвітньої сіоністської організації, при ній було організовано спеціальну службу, яка займалася питаннями розвідки, безпеки і терору. Про діяльність цієї служби відомо мало, однак оприлюднені факти свідчать, що саме терор став наріжним

каменем діяльності єврейських поселенців на землях Палестини упродовж усього ХХ століття практично від появи там перших організованих переселенців.

Згаданий вище **Сергій Дьомкін** зазначав, що одразу після смерті 12 квітня 1945 року президента США Рузвельта в Америці було висунуто версію, що це справа рук єврейських бойовиків-терористів. Офіційний Вашингтон негайно дезавував цю версію, однак не зміг спростувати цілу низку фактів. Коротко: 12 лютого 1945 року Рузвельт мав тривалу розмову з королем Саудівської Аравії Ібн-Саудом. За словами президента, за перші п'ять хвилин цієї розмови він дізнався про проблеми Палестини більше, ніж за все своє життя. Рузвельт прочитував слова Ібн-Сауда: «У Палестині вже є озброєна до зубів єврейська армія, яка не збирається воювати проти німців, оскільки вона відверто націлена проти арабів. Ми, араби, вже 2000 років знаємо про євреїв те, про що ви лише почали здогадуватися після двох світових війн». У результаті Рузвельт одразу зробив заяву, яку згодом — 5 квітня 1945 року — підтвердив у офіційному листі до Ібн-Сауда: «Як глава американського уряду, я не вдамся до дій, які були б ворожими до арабського народу».

Наступні події розвивалися в такий спосіб: після усної заяви Рузвельта його демонстративно залишили двоє найбільших до нього людей — особистий помічник і водночас офіційний представник сіоністів **Гаррі Гопкінс** і дружина президента **Елеонора**, єврейка у сто двадцятьому поколінні. Усі контакти з Рузвельтом розірвав лідер американських сіоністів **Бернард Барух**. До самої смерті Рузвельта ця трійця не з'являлася навіть поблизу Білого дому.

Через тиждень після того, як Рузвельт підтвердив свою проарабську позицію в офіційному листі, єврейський терорист, особу якого так і не було встановлено, вбив його пострілом у потилицю — саме в той момент, коли президент у своїй літній резиденції позував для портрета художниці Елізавети Шуматовій. Крім Шуматової, у студії перебував її асистент, єврей з Росії **Натан Робінс**. **Сергій Дьомкін** наголошує, що Рузвельт — єдиний президент США, тіло якого було виставлено для прощання й ескортовано на цвинтар у закритій труні. Елеонора Рузвельт посилася на те, що порушення протоколу пояснюється «традиціями сім'ї Рузвельтів».

Хоча насправді такого звичаю в цій родині ніколи не було. Понад те, у своєму заповіті, оприлюдненому перед похованням, Рузвельт просив провести панахиду відповідно до протоколу без усяких винятків.

1947 року гучного розголосу зазнало вбивство в Єрусалимі спеціального представника Генерального секретаря ООН у справах Палестини норвезького дипломата, представника королівської династії графа Бернардота. Замах списали на арабів. Проте через кілька років з чийогось недогляду стало відомо, що графа вбили саме **єврейські терористи**. Мало того, ці люди після замаху переховувалися у штабі єврейських збройних формувань.

Доречно нагадати, що ще 1943 року перед висадкою англо-американських військ в Італії єврейські терористичні організації в Палестині підірвали штаб англійського експедиційного корпусу в Тель-Авіві. Ця акція мала слугувати початком широкомасштабного збройного заколоту єврейських поселенців проти англійської адміністрації. У цьому випадку євреї фактично виступили збройними союзниками Гітлера. Повстання не вдалося, оскільки його ватажків на чолі з майбутнім міністром оборони Ізраїлю **Моше Даяном** вилучили англійські спецслужби. Однак у результаті шаленого тиску англійських і американських сіоністів замість передачі військовому трибуналу заколотників лише інтернували. А одразу після закінчення війни в Європі їх відпустили на всі чотири сторони.

Найгучнішим терористичним актом євреїв-терористів уже в найновішій історії вважається епізод операції ізраїльських спецслужб під кодовою назвою «Гнів богів». Ідея акції належала Голді Меїр, а здійснювала її спецгрупа військової розвідки «Моссад». Влітку 1973 року спецгрупа «Моссад», яка нелегально прибула до Норвегії, вбила марокканця Ахмеда Бухікі, який не мав жодного стосунку до політики. Як виявилось, його переплутали з одним з лідерів ОВП Алі Саламом.

Загалом новітня історія Ізраїлю — це історія постійного терору, до якого мали безпосередній стосунок майже всі керівники цієї держави, включаючи нинішнього прем'єра Арієля Шарона.

Інформаційно-аналітичний центр
Антинаклепницької
Ліги України

«ОРІЄНТИРАМИ ХАЙ БУДУТЬ»

«Сходами української культури»

Початок на 1-й стор.

Саме любов до Бога, Батьківщини, один до одного — ось коротка формула людського існування на землі. Щороку близько 15—20 тисяч наших випускників поповнюють кадри народного господарства країни, політичних, державних структур. З року в рік зростає кількість першокурсників. Це якраз і є відповідь усім тим, кому не подобається Міжрегіональна Академія управління персоналом. Якщо батьки свідомо віддають свою дитину до нашого закладу, то це — найвищий показник народної довіри. Разом з вами, українськими студентами, тут навчатимуться ваші ровесники з 25 країн світу, які становлять єдину МАУПівську родину. Це саме вам — представникам майбутніх національних еліт — належить майбутнє людства. Я хочу, щоб ви були гідними цього високого покликання, а ми, ваші старші товариші, зробимо все від нас залежне, щоб здійснилися і ваші, і наші мрії. З Богом! У добру путь!»

Серед друзів Академії, які завітали на свято, був і народний депутат України, Герой України, почесний директор Українсько-Африканського інституту імені Нельсона Манделі МАУП Левко Лук'яненко. «Я вітаю всіх вас від імені Української республіканської партії «Собор» з початком навчального року. МАУП —

демократичний заклад, в якому і керівництво, і викладачі сприяють розвитку талантів і здібностей своїх студентів. Це той навчальний заклад, який дає не тільки професійні знання на найвищому рівні, а й вчить любити Україну, навчає демократичному способу життя, демократичній політичній діяльності. МАУП

вчать цінувати здобуту незалежність, дадуть глибоке розуміння національної ідеї, спрямованої на те, щоб зробити Україну заможною, великою державою зі своєю культурою і великим науковим потенціалом. Це у ваших руках. Вірю, ви будете гідними тих, хто творив незалежну Україну й проніс цю велику мрію

У студентів святковий настрій

найбільшою проблемою навіть нинішньої влади є нерозуміння управлінськими кадрами свого основного призначення, задля якого вони перебувають при владі — примножувати добро української нації, зробити її багатого, могутнього і великою. Переконалий, ви, їхня майбутня зміна, будете саме такими пред-

Посольства Ісламської Республіки Іран Жеза Вахеді, секретар Посольства Сербії і Чорногорії Сандра Вуїнович.

Від дипломатичного корпусу студентів і викладачів Академії привітав Валід Закут.

«Це визначний день для студентів усього світу, — наголосив пан Посол. — Знання — невід'ємна частина майбутнього, особливо такого, де панували б справедливість, мир, безпека. Я вдячний президенту МАУП і всім викладачам за співпрацю. Бажаю Академії подальшого процвітання і нових звершень».

Заступник голови Народного Руху Ук-

раїни Василь Куйбіда значив: «У цьому житті ми всі — вічні студенти. Наше навчання починається із самовизначення, а потім вже ми намагаємося збагнути й осмислити те місце, яке посідає наша нація у велелюдному цивілізаційному потоці. Маємо дбати про свої знання і духовну міць, аби відстояти себе і своє право вибору окремого шляху в цьому світі. Сьогодні на ваші плечі, шановні студенти, лягає відповідальність за долю нашої держави і всього українства. Ви маєте щастя навчатися у ВНЗ, який славний своїми традиціями. Вчені-викладачі Академії відомі у всьому світі. Ви маєте у своєму розпорядженні найкращі лабораторії й обладнання. Переконалий, ви належно скористаетесь цими можливостями, візьмете на себе відповідальність за майбутнє, яке буде таким же пре-

Відкриття пам'ятника

— законодавець моди на українську мову, в чому я вбачаю високу патріотичну місію Академії. Україна тільки 14 років є незалежною державою. І від вас, молодих фахівців, залежить її подальша доля. Це один з найкращих ВНЗ України, в якому ви вивчите історію боротьби нашого народу за власну державність. Тут вас на-

через століття. Дай Боже вам успіхів, радісного й плідного проведення часу в стінах Академії».

З початком нового навчального року МАУПівське студентство привітав народний депутат України Олег Тягнибок: «Я вам по-доброму заздрю, що маєте можливість тут навчатися. Останні події яскраво засвідчили: чи не

ставниками владного апарату. Нині найважливішою проблемою є потреба захисту титульної нації. Якщо управлінці розумітимуть, що вони повинні захищати насамперед права українців, то це зробить Україну великою, цивілізованою європейською державою».

На святі були присутні іноземні дипломати. Зокрема Надзвичайні і Повноважні Посли в Україні: Палестини — Валід Закут, Куби — Хуліо Гармендія Пенья, Алжирської Народної Демократичної Республіки — Бафдаль Маккаддем, тимчасовий Повірений у справах Посольства Сирійської Арабської Республіки Зіяд Каддур, радники Посольств Соціалістичної Республіки В'єтнам Нго Зуї Нго та Республіки Індонезія Тауфан Адіт'яварман, третій секретар

Перший у світі пам'ятник Українській національній революції 2004 року

Звучить державний гімн України

БОГ, БАТЬКІВЩИНА І ЛЮБОВ...»

красним, як ваші усміхнені й ясні обличчя».

Символічний студентський квиток першокурсникам вручили Георгій Шокін і Левко Лук'яненко: нові студенти приєдналися до 56-тисячної МАУПівської сім'ї. Офіційна частина святкування завершилася виконанням гімну навчального закладу «Віват, Академія!»

За доброю традицією, яка склалася в МАУП, щороку в День знань в Академії відбувається відкриття нових інститутів, пам'ятників. Цьогорічне свято знань запам'ятається презентацією новозбудованих «Сходів української культури».

Трипільська культура, яка, за словами президента, стала пращівізацією усіх відомих цивілізацій Всесвіту. На цьому ґрунті постала Київська Русь. Потім — прийняття християнства. Гетьманська держава, яку уособлюють Богдан Хмельницький та Іван Мазепа. Українська Народна Республіка. Й остання, десята, позначка на поручнях цих сходів — Акт про незалежність України.

Доктор технічних наук, професор, директор Книжкової палати України Микола Сенченко зазначив: «Нині Україна перебуває в умовах інформаційно-психологічної війни, яку провадить про-

листопадово-грудневих подій на Майдані п'ятикурсники Інституту міжнародних відносин МАУП Оксана Пікулі.

Після урочистостей першокурсники пішли на першу в своєму студентському житті лекцію «Ми — українці», на якій прослухали про історично-культурний шлях нашого народу. А потім — за традицією — склали присягу й прийняли кодекс честі МАУПівця.

А доки студентство сиділо за партами, президент Академії запросив гостей прогулятися стежками «Саду України», одна з яких привела до експозиції народних майстрів Чернігова. Тут можна було побачити різьбу по дереву, вишиті ікони, писанки, вишиванки, картини, зображення яких зроблено зі шкіри. Проте серед усіх цих, без перебільшення, шедеврів виділялися незвичайні ляльки Неоніли Шири-мири. Виготовляє вона їх зі старих тканин, а одягає у вишиванки, гаптовані ще її матір'ю й бабусею. Майстриня каже, що це справа її душі, якою вона займається п'ять років. За цей час пані Неоніла пошила 220 ля-

Помаранчевої революції 2004 року Неоніла Петрівна зробила дев'ять ляльок і двох козаків у помаранчевому одязі, поклала їх до кошика й віднесла до Кабміну, аби передали Юлії Тимошенко. Пізніше майстриня отримала від Прем'єр-міністра влячного листа. «Мої ляльки Юлія Володимирівна зберігає у своєму кабінеті. Їх навіть по телевізору показували», — з гордістю розповідає майстриня.

Культурну програму врізноманітнила виставка української родини Теліженків. Микола й Олександра вперше представили свої витинанки й вишиті рушники у стінах Міжрегіональної Академії управління персоналом. До колекції пана Миколи ввійшла нова, помаранчева, серія «Листи з майдану», якій всього кілька тижнів. «Я вважаю, виставка вдалася. Переконали, її відвідає чимало охочих. Академія справила на мене чудове враження. Тут збудовано стільки історичних пам'яток! А «Сходи української культури» — взагалі оригінальна ідея. Я вважаю, що в МАУП — велике майбутнє».

За словами пані Олександр, в її рушниках живуть цілі романи. Нові ідеї майстриня черпає з давніх орнаментів. Каже, що в їхній основі — мова. «Я трохи навчилася читати ті візерунки, тому пишу вже свої», — розповідає вона. Виставка робіт Теліженків триватиме до 10 жовтня, тож ознайомитися з цим неповторним мистецтвом зможуть усі шанувальники мистецтва.

А закінчилося святкування Дня знань за давнім українським звичаєм піснею. У кіноконцертній залі «Україна» виступили відомі кобзарі з нагоди 35-річчя творчої діяльності та 55-річчя від дня народження кобзаря Василя Нечепи. Своім співом порадував слухачів і сам ювіляр.

Ірина ГОЛІНЬКО

Митці Олександра та Микола Теліженки

Українська національна символіка в роботах Олександри Теліженко

Ювіляр Василь Нечепи зворушив серця слухачів

Вироби народних майстрів

«Це дуже інформативна й символічна пам'ятка. Цими сходами прадавня титульна українська нація йшла до сьогодні: від пращів, батьків, синів і онуків, які приймали цю естафету й передавали нащадкам. У цьому й полягає наше безсмертя на вічній українській землі», — сказав президент МАУП Георгій Шокін.

Відлік українського часу на «Сходах української культури» починається з 44 000 року до н. е. зображенням тризуба. Потім — булава, згадана 24 000 р. до н. е., яка є символом української державної влади. Кам'яна Могила, найдавніше всеукраїнське святилище, яке донесло до наших днів протопісменність, відому з 12 тисячоліття до н. е. Біблійні мотиви символізують Адам і Єва.

ти нас західна демонічна цивілізація. Вона намагається применшити прадавність України. Тому пам'ятаймо: ми — нащадки давніх арійських племен і саме на нашій з вами землі розпочалася писемність».

Символічну червону стрічку біля «Сходів української культури» перерізали Георгій Шокін і Левко Лук'яненко. Піднявшись ними нагору, гості й господарі свята опинилися перед єдиним у світі пам'ятником Української національної революції 2004 року. Честь відкрити його разом з Миколою Головатим випала активній учасниці

Помаранчеві ляльки пані Неоніли

льок, які роздарувала прихильникам свого таланту. Її витвори є в Японії, Швейцарії, Голандії, Індії, Єгипті... Під час

Поважні гості, викладачі та студенти оглядають витвори мистецтва

Перша лекція майбутніх політологів

Битва за майно

Пригадуєте, Україною прокотилася звістка: в Ялті відбудеться другий саміт Україна—ЄС? Це дещо дивно, оскільки його заплановано восени, тим паче на той час Президент України Ющенко та міністр закордонних справ Тарасюк перебували в Японії.

Однак усі телеканали запевняли: масити представники країн розбещеної демократії збиралися в Ялті, щоби з'ясувати, коли наша країна подасть заяву до їхньої пісочниці. І головне — що їй потрібно зробити в першу чергу. Важливість події продемонструвало і термінове відкликання з московської відпустки «речника свободи та апологета демократії», а насправді брудного маніпулятора Дмитра Кисельова. В анонсі програми ICTV «Докладно з провокатором» часто з'являлося знайоме обличчя. До чекалися. І все стало зрозуміло. Телеканали показали емблему фестивалю. Виявилось, не «Країна—ЄС», а «Україна—YES» (звучить однаково). І, як з капелюха фокусника, з'явилися вуха платника — відомого мецената і «кучмозятя» пана Пінчука.

Що змусило першого бізнесмена України відбирати хліб у міністрів у справі виконання євроінтегральних передвиборних обіцянок Президента? Турбота про візове, масове працевлаштування населення в Західній Європі? Ні. Схоже, він зрозумів безглуздість організації внутрішніх спектаклів на тему «Богословська з народом захищає від останнього власності Пінчука», «Полум'яна ніч Кужель зі студентами» проти Безсмертного з адмінреформою і перейшов до зовнішніх заходів.

Мета заходів, як і на міні-Давосі, не змінюється — утримати в сім'ї «все, що нажито непосильною працею». Тактика також не змінюється. Купити славетну біомасу, привезти у потрібне місце, напоїти-нагодувати, поскаржитися на утиски, розістити її перед телекамерою, поставити потрібні запитання й отримати потрібні відповіді. Далі можна

тиждень обсмоктувати жажіття реприватизації й лякати народ погіршенням інвестиційного клімату в разі заміни власника — мецената Криворіжсталі та Нікопольського заводу феросплавів на якогось немісцевого, нерідного. Далі — однакові, як за темником, статті в поважних іноземних виданнях. Їх обов'язково проаналізують, власне, ті самі сімейні ЗМІ, адже наш глядач більше довіряє вільній, західній пресі й не здогадується, що за гроші, отримані від продажу металу, можна замовити будь-які статті й проаналізувати їх у вітчизняних медіа. Цілком можливо, навіть чесні інтернет-видання, у боротьбі за плюралізм обов'язково виставлять їх на перших шпальтах.

Отже, які підсумки заходу? Їх донесли до телеглядача у спецпрограмі «Детально з ДК». Зазначимо, що чекалися. І все стало зрозуміло. Телеканали показали емблему фестивалю. Виявилось, не «Країна—ЄС», а «Україна—YES» (звучить однаково). І, як з капелюха фокусника, з'явилися вуха платника — відомого мецената і «кучмозятя» пана Пінчука.

Що змусило першого бізнесмена України відбирати хліб у міністрів у справі виконання євроінтегральних передвиборних обіцянок Президента? Турбота про візове, масове працевлаштування населення в Західній Європі? Ні. Схоже, він зрозумів безглуздість організації внутрішніх спектаклів на тему «Богословська з народом захищає від останнього власності Пінчука», «Полум'яна ніч Кужель зі студентами» проти Безсмертного з адмінреформою і перейшов до зовнішніх заходів.

Першим допитали Стіва Байерса. Гарний, добрий, але наївний хлопець — британець, экс-міністр Стівен Байерс почав запевняти присутніх, що подавати заяву саме тепер марно — не приймуть, бо ще зарано. Однак тут підступний Кисельов завдав першого удару. Громадянин Росії популярно пояснив англійцю, що більшість громадян України не хочуть вступати до ЄС, який має розвалитися. Стів здивувався. Він не очікував, що для залучення українців до загальнолюдських цінностей влада може піти насильницьким шляхом, і почав переконувати Кисельова, що ЄС — це дуже доб-

ре, намагався виправдовуватися з питань Євроконституції, однак згодом усе-таки заявив, що Україні потрібно ще багато працювати, аби досягти критеріїв ЄС.

А далі спілкувалися з Олександром Раром. Я був переконаний, що Рар, російськомовний німець і «фахівець з України», добре обізнаний з

цьому програма закінчилася. А тепер підсумки.

Завдання порятунку власності на семінарі, схоже, провалилося — питання реприватизації на камеру фактично не озвучувалося, якщо не брати до уваги Бориса Немцова — суперрадика українського Президента, нешановану в Росії людину, з репутацією, підмоченою соком зі склянки Жириновського. У ролі весільного генерала

Independent під заголовком «Привабливість Помаранчевої революції починає тьмяніти» констатує: «Президент Віктор Ющенко та Прем'єр Юлія Тимошенко швидко втрачають політичний капітал». Найяскравішим прикладом злостих пострілів, зроблених владою, газета називає політику перегляду приватизації минулих років, зокрема історію з комбінатом «Криворіжсталь», практично

«Уже приватизовані підприємства знову виставляють на аукціони, бо їх, начебто, свого часу було продано за смішні гроші друзям і родичам попереднього керівництва. Ось яскравий приклад: металургійне підприємство у Кривому Розі, яке спільно ще з одним бізнесменом придбав за 800 мільйонів доларів зять колишнього президента Кучми. Проте так звана реприватизація викликала правову невпевненість і відлякує інвесторів».

«Зростаюча інфляція споживчих цін проковтула значну частину соціальних пільг, а тим самим і довіру до нового уряду. Ось хоча б ціна на цукор. «Саме зараз, коли нам необхідно займатися консервуванням, ціна на цукор зростає з кожним днем», — скаржиться 67-річна пенсіонерка Любов Кришановська, яка продає на центральній площі Кривого Рогу фрукти зі свого саду».

«Інфляція викликала навіть урядову кризу. Прем'єр-міністр Тимошенко збиралася в адміністративному порядку зафіксувати ціну на бензин у розмірі 0,53 євро. В результаті на заправках бензин взагалі зник. Втрутився Ющенко. Кажуть, навіть запропонував їй подати у відставку. Щоправда, політикам вдалося уникнути публічної сварки».

Отже, масовка відбулася! Хто і про що говорив — не важливо. Написано ж — «ейфорія щезла».

То ж де контрпропаганда? Де «акули пера» й «шакали ротаційних машин»? Чому, коли Коробова, яка БАЧИТЬ УСЕ, пішла у відпустку, в усіх закінчився порох? Невже контрпропагандою у нас займаються лише силовики, якщо запрошують на допит через ЗМІ того чи іншого «опозиціонера»?

Для нейтралізації антиукраїнської кампанії достатньо написати й озвучити таке: «Пінчук знову «забив стрілку» недешевим экс-міністром, які за хавчик і випивку згодні підтвердити його непорушні права на вкрадене. У ролі наглядча від влади класно «відірвався» голова ВР, всіляко критикуючи уряд після закриття пленарної «сходки».

В окремих питан-

нях Пінчук і деякі нові владні промислово-урядові й верховно-радянські угруповання неймовірно однакостайні у справі пошуку вільдом. Точніше — однієї вільдом.

«Безкорисливий» збіг інтересів відступників від нової влади й великого бізнесу стабільно породжує низку криз, яку згодом вони самі й засуджують. Пригадує, як есдек Кравчук одразу ж після затвердження Прем'єра повідомив, що «80 відсотків власності України належать кільком особам, то ж і Президенту, і уряду доведеться з ними рахуватися, бо інакше вони зроблять щось таке, що Прем'єру не позаздриш».

Про те, що так буде, ми знали ще до виборів президента. Пам'ятаєте плакати «Курс USD — 7.99, Вартість бензину А-95 — 4.99! Так, Ющенко!» А про прорахунки почали говорити через тиждень після призначення Юлії Тимошенко. Гадаю, низка криз — не останнє в арсеналі Пінчука й Медведчука та їхньої прихованої групи підтримки. Що ж вони ще зроблять, аби зберегти вплив і могутність? Побачимо.

Ось деякі яскраві приклади роботи Пінчука за участі «світлової буржуазії»:

1. Запрошення екссенаторів-спостерігачів зі США на другий тур виборів—2004 за, начебто, 500 у.о. за день «на брата», щоби вони визнали чистоту і прозорість виборів.

2. Запрошення загадкової ООНівської «Блакитної стрічки» на чолі з радником Пасхавером, яка безплатно порекомендувала не виконувати обіцянки Ющенка повернути Криворіжсталь та інше прихвилене майно!

3. Організація міні-Давоса для підвищення інвестиційної привабливості України. Пінчук на власному прикладі розповів про різке зростання суми хабарів в Україні (на «підтанцівці» негледано опинився сам Ющенко).

4. Україна—YES! Вийшло — Україна—No! Пінчук вустами Кисельова на всю Україну оголосив, що в ЄС нас не чекають!

Іван СТЕПАНОВ
За матеріалами
інтернет-видання
www.tema.in.ua

ФАБРИКА МАРАЗМУ

Містечковий спектакль Пінчука

хитросплетіннями інтересів Пінчука, добре розумів, що від нього вимагалось. Йому необхідно було розповісти про Криворіжсталь, про погіршення інвестиційного клімату, наголосити на помилках уряду, похвалити організаторів цього європейського курултаю та ін. Однак Рар почав давати конкретні, нормальні й усім зрозумілі рекомендації: будувати громадянське суспільство, створити незалежні суди, знайти ядро, зрештою стати європейцями... Кисельов почмхуру подивився на Рара, і той усе-таки додав: владі необхідна співпраця саме з великим бізнесом. Кисельов прояснив, адже всім відомо, хто у нас нині є великим бізнесом. На

ла дебютував засмаглий Литвин. Для Литвина це може бути як прояв турботи про власний рейтинг, та швидше про кошти на виборчу кампанію. Матвієнко був утішений похвалленням у Криму і суттєвим поповненням фінансових ресурсів автономії. Коли журналісти поцікавилися в нього бюджетом заходу, зокрема вартістю оренди палацу, він крикнув Пінчуку: «Вітя, скільки ти платив за оренду?» Пінчук пробубонів щось на кшталт «а біс його знає».

Однак резонанс в іноземній пресі таки вдалося створити. Згодом на двох поважних сайтах з'явилися дві надзвичайно схожі статті від двох шанованих іноземних видань. Британська

націоналізованим минулого місяця. «Уряд обіцяє новий аукціон з продажу підприємства, але умови і часові рамки повторної приватизації змінюються щотижня, якщо не щодня», — зазначає це видання.

«Скептиків дедалі більше», — розповідає «Індепендент». — Багато хто скаржиться, що єдиною віддакою уряду за їхні зусилля торішньої зими стало постійне підвищення цін, внутрішні конфлікти у владних структурах, непередумані — і політичні, і економічні — кроки, які базуються на мало кому зрозумілій ідеології вільного ринку».

Дуже схожі мотиви наводить Financial Times Deutschland у статті «Ейфорія українців зникла».

ми цього підприємства».

Придністровська асоціація Pro Europa також заявила: якщо до 14 вересня 2005 року Порошенко добровільно не піде у відставку, вона сприятиме МВС і СБУ України, зокрема надасть їм документи, які свідчать про кримінальну діяльність Порошенка, та свідчення десятків осіб за фактами порушення законодавства РМ секретарем РНБО України. Він має бути засуджений на території республіки за «створення організованого злочинного угруповання». Строк за цією статтею — від 16

до 25 років.

До речі, недавно в інтерв'ю відомий американський україніст, професор інституту досліджень Європи, Росії та Євразії університету ім. Джорджа Вашингтона Тарас Кужель заявив: «У Порошенка є особисті проблеми з президентом Молдови Володимиром Вороніним, бо на початку 1980-х років Воронін засудив його батька за корупцію в Бендерах».

**За матеріалами
інтернет-видання
«Обком»**

Викриття

СИН ТОРГУЄ ЗБРОЄЮ, А БАТЬКО — КОРУПЦІОНЕР?..

Придністровська організація Pro Europa закликає Президента України звільнити секретаря Ради Національної безпеки і оборони України Петра Порошенка з посади, позаяк його дії завдають збитків економічній безпеці України і Республіці Молдова.

Про це на пресконференції заявив президент Придністровської асоціації Pro Europa Борис Асаров. Він назвав Порошенка «кримінальним бізнесменом» і «лобістом інтересів кримінального режиму президента Придністров'я Ігоря Смирнова і міністра держбез-

пеки Володимира Артюфеева в Україні». «Секретар РНБОУ зацікавлений у незаконному постачанні зброї через Іллічівський порт, чим і займається злочинне угруповання». «Після того, як в Іллічівську затримали десятки «придністровських» ешелонів, Порошенко

провів відповідну роботу з керівниками Котовської митниці. Нині контрабанда вже безперешкодно перетинає український кордон. Інтереси секретаря в Державній митній службі України представляє Павло Шишолін, який особисто курирує недоторканність придністров-

ських вантажів», — зазначив Борис Асаров.

За словами президента Pro Europa, Порошенко «володіє пакетом акцій молдавського акціонерного товариства Gemeni і, користуючись своїм високим становищем, тисне на суди, які розглядають справи, пов'язані з акція-

Нові технології

ПІДТВЕРДЖУЮЧИ РЕПУТАЦІЮ ЛІДЕРА

3 вересня у МАУП впроваджується теленавчання

Міжрегіональна Академія управління персоналом — лідер сучасної освіти України — з 1 вересня цього навчального року розпочинає революційний для вітчизняної освіти та України загалом проект: впровадження системи супутникового інтернет-відеозв'язку, що об'єднує центральний майданчик МАУП — Президентський Університет з усіма регіональними інститутами та філіями Академії. А це, як відомо, найбільша в Україні мережа навчальних підрозділів, що охоплює близько 70 закладів. Вона дає змогу повністю інтегрувати в інформаційні системи внутрішню документацію, що значно полегшує відносини між підрозділами з питань організаційного та документального забезпечення в межах Академії, уможлиблює необмежений доступ до мережі інтернет. А це, своєю чергою, робить незалежним від вітчизняних провайдерів, якість послуг яких дуже часто, а особливо в регіонах, далека від ідеальної.

Відтак уже невдовзі можна буде створити до-

даткові робочі місця для обслуговування цієї функції. Та головна мета проекту — застосування можливостей відеоконференц-зв'язку у навчальному процесі. Це дасть змогу підвищити якість навчання у регіональних підрозділах завдяки широкоточному залученню до читання лекцій найкращої професури з будь-якої точки України в інтерактивному режимі — з можливістю прямого та зворотного спілкування — на всі підрозділи Академії одночасно, урізноманітнить і взаємозбагатить процес навчання у віддалених один від одного підрозділах лекціями та семінарськими заняттями, які проводять цікаві особистості, спростить навчання на різноманітних короткострокових курсах перепідготовки/підвищення кваліфікації, задля яких раніше треба було б їхати до Києва, а тепер досить лише прийти до підрозділу МАУП. Такі технології дадуть змогу розробити та запровадити вже незабаром нову форму навчання — через відеоконференц-зв'язок,

що збільшить кількість послуг, які надає Академія, та зробить освіту для українців якіснішою та доступнішою, а процес її здобуття — цікавішим і комфортнішим. Нині зусиллями служби соціально-економічного розвитку Академії та МАКК (Міжрегіональна Академічна комунікаційна корпорація — організація, створена Академією для інжинірингу та втілення в життя ІТ-проектів) до мережі підключено, крім Президентського Університету, сім підрозділів Академії — Одеську та Сумську філії МАУП, Хмельницький, Запорізький, Чернігівський, Прикарпатський і Донецький інститути МАУП. Передбачаємо щомісячне розширення мережі на 1–2 підрозділи, і не пізніше, як за два роки. Плануємо інтегрувати всі підрозділи Академії в систему супутникового інтернет-зв'язку, відкривши таким чином нові можливості для розвитку освіти.

Ростислав ЩОКІН,
перший віце-президент
МАУП з соціально-економічного розвитку

Вакансії

Міжрегіональна Академія управління персоналом запрошує на постійну роботу:

— **Фахівця департаменту оформлення документів про освіту.** Вимоги до кандидата: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Звертатися за тел 490-95-19, корп. 15, кімн. 11.

— **Фахівця кафедри адміністративного права.** Вимоги до кандидата: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Звертатися за тел 490-95-21, корп. 7, кафедра адміністративного права.

— **Бібліотекаря.** Вимоги до кандидата: базова вища освіта в галузі бібліотечної справи, педагогіки, філології. Звертатися до дирекції бібліотеки за тел. 494-47-53.

— **Фахівця деканату інституту лінгвістики.** Вимоги до кандидата: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Звертатися за тел 490-95-01, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача англійської мови.** Вимоги до кандидата: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи не менше 2 років. Звертатися за тел. 490-95-01, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача німецької мови.** Вимоги до кандидата: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи не менше 2 років. Звертатися за тел. 490-95-01, корп. 16, кімн. 3.

— **Керівника науково-організаційного підрозділу.** Вимоги до кандидата: ступінь кандидата наук, досвід в організації навчального процесу у вищому навчальному закладі. Звертатися за тел. 490-95-12, контактна особа — Алла Олексіївна Падун.

— **Фахівця відділу комп'ютерної бази даних.** Вимоги до кандидата: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Звертатися за тел 490-95-23, корп. 15, кімн. 9.

— **Провідного фахівця деканату.** Вимоги до кандидата: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Звертатися за тел 490-95-25. Контактна особа — Самойленко Тетяна Валентинівна.

— **Заступника декана Інституту міжнародних відносин.** Вимоги до кандидата: кандидатський ступінь у галузі економічних наук, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Звертатися за тел 494-47-32. Контактна особа — Гурч Людмила Миколаївна.

— **Декана Інституту міжнародних відносин.** Вимоги до кандидата: кандидатський ступінь у галузі економічних наук, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Звертатися за тел 494-47-32. Контактна особа — Гурч Людмила Миколаївна.

— **Фахівця з виховної роботи у гуртожитках.** Вимоги до кандидата: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи. Звертатися за тел 494-47-38. Контактна особа — Біжик Людмила Федорівна.

— **Завідувача бюро з виховної роботи у гуртожитках.** Вимоги до кандидата: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи. Звертатися за тел 494-47-38. Контактна особа — Біжик Людмила Федорівна.

— **Провідного фахівця з виховної роботи Міжнародного підготовчого інституту.** Вимоги до кандидата: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи, вік — від 35 років. Звертатися за тел 527-95-72. Контактна особа — Махмудов Ельдар Юсифович.

Додаткову інформацію з приводу працевлаштування в МАУП можна отримати у відділі кадрів за тел. 490-95-13.

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)
Акредитована за рівнем IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВознавство
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

Державний диплом:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками. Одна з кращих бібліотек.

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ

- без застави
- термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія "В"

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 – 3 місяці

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20. (приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Камерібанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош" Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, дво-, трьохмісні (2-3 місця) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- коhiba (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- бильярдний зал з камином;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м

В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА: Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ІНСТРУКЦІЯ ЗІ ЗАРАХОВУВАННЯ ВИПУСКНИКІВ ПІДГОТОВЧОГО ВІДДІЛЕННЯ ТА ЛІЦЕЮ МАУП

ПЕРСОНАЛ

Плюс

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Реєстраційне свідоцтво KB № 6562 від 1.10.2002
Підписано до друку 06.09.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персоналу Плюс»
Юлія КОСИНСЬКА